

* Έτος 5' (Εξαμηνία Α') Φύλλον 279^{ον}

Κωνσταντινούπολις, τη 1 Ιανουαρίου 1916 *

تلفون نومروسى : يك اوغلى ۱۸۱
اداره خانه سى : فطه بخشه بازارى صاعقه پلر خانه ۱۶

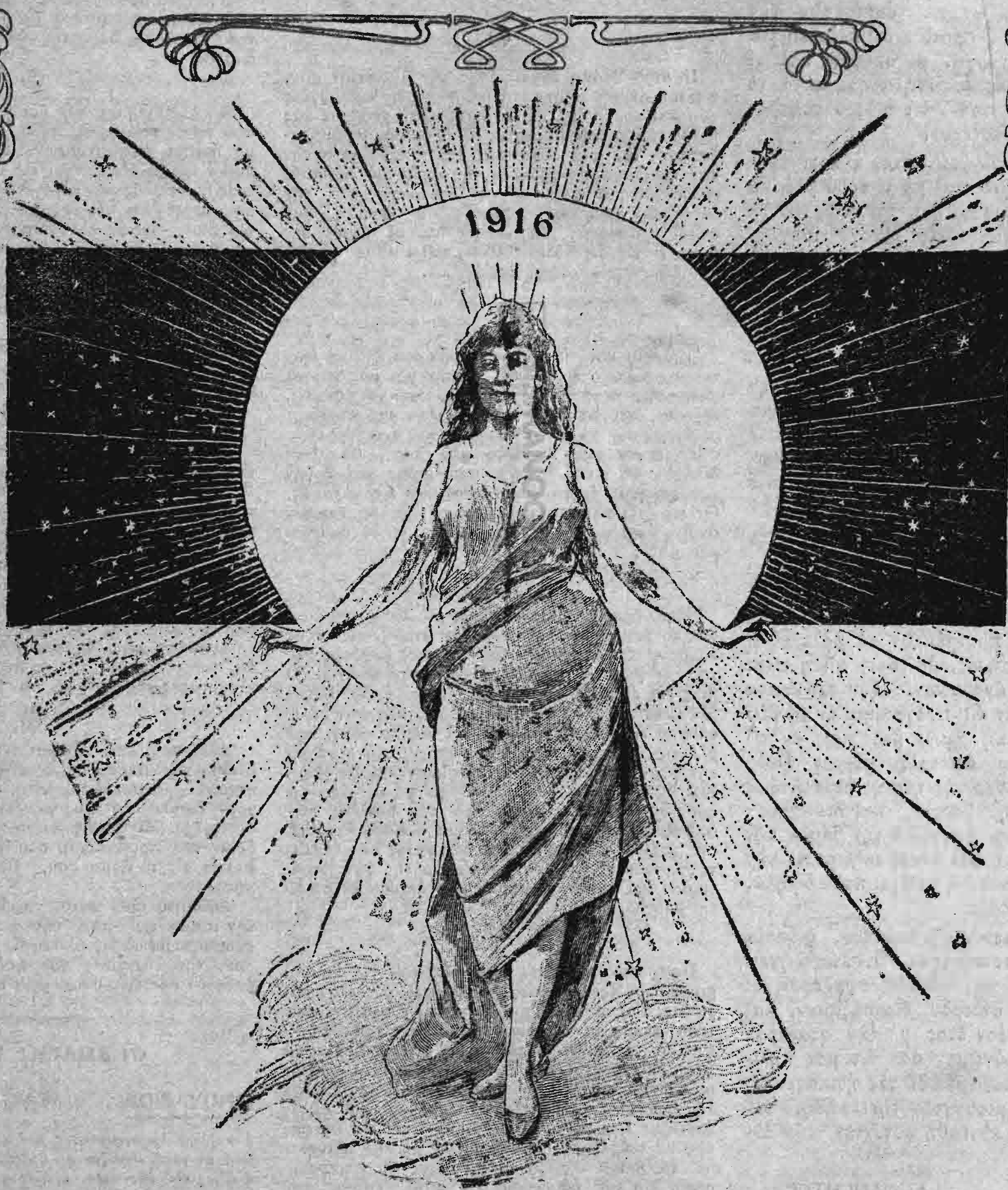
آبولا

صاحب امتیاز و مدیر مسؤل :
آرستودوروس د. خریسیدیس

'Ασ'Ολα

Τὸ συμβολὸν μας : ΔΙ' ΟΛΙΓΩΝ ΠΟΛΛΑ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

➤ Τὸ νέον ἔτος αἰσιον καὶ εὐτυχές. ➤

ΘΡΗΣΚΕΙΑ

ΒΕΛΤΙΩΣΙΝ

Κατά την εϋσημον αὐτὴν ἡμέραν, καθ' ἣν ὅλοι προπέμπομεν ἐν ἔτος λήξαν καὶ ὑποδεχόμεθα ἐν ἔτος ἀρχόμενον, τὴν ἡμέραν αὐτὴν τῆς χαρᾶς, τῆς πανηγύρεως, τῶν δώρων καὶ τῶν εὐχῶν, ἃς ἐπιφυλάξωμεν δι' ἡμᾶς αὐτοὺς μερικῶν λεπτῶν διανοητικῆν συγκέντρωσιν καὶ κατὰ μόνας ἕκαστος ἃς ἐπισκοπήσῃ τὸ ψυχικὸν παρελθόν του. Δὲν ἐννοῶ νὰ κάμῃ ὅ,τι συνήθως γίνεται: λαμβάνων δηλαδὴ πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν του τὰς ὑάλους τοῦ ἐγώτισμοῦ καὶ τῆς αὐταρεσκείας, καὶ μὲ τὸ ἀμβλυωποῦν βλέμμα τῆς προκαταλήψεως, νὰ παρέλθῃ θαυμάζων καὶ ἐπικροτῶν τὴν στοᾶν ἐκείνην, ἐν ἣ προτίθενται ἐκτεθειμένα τὰ ἔργα του, τὰ ἔργα, αἱ σκέψεις καὶ οἱ πόθοι, τοὺς ὁποίους ἐσφυρηλάτησε κατὰ τὸ παρελθὸν ἔτος. Ἐννοῶ κατὰ τούτου σοβαρότερον καὶ εὐκρινέστερον.

Χωρὶς προκαταλήψεις, ἄνευ ἐλαστικότητων ἐν τῇ συνειδήσει καὶ μὲ τὸ εὐθὺ βλέμμα τῆς κρίσεως ἃς ἐπισκοπήσῃ τὸν παρελθόντα βίον του. Εἴτε ἄτομον εἴτε οἰκογενειάρχης, εἴτε υἱὸς εἴτε θυγάτηρ, βεβαίως θὰ ἴδῃ μὲ παρόμοια ἐφόδια ἐρεῦνης, ὅτι παρὰ τὰ λάμποντα χρώματα ὑπάρχουν καὶ σκιαί, παρὰ τὰς ἀρετὰς καὶ κακίαι, παρὰ τοὺς ἄγνους πόθους καὶ πόθοι χαμερπεῖς.

Δὲν πειράζει ἂν κατὰ τὴν ἐρευναν ταύτην αἰσθανθῇ κάποιαν πικρίαν ἢ ἐνδόμυχόν τινα φρικιασμόν. Ἡ συναίσθησις τῶν σφαλμάτων μας εἶναι τὸ πρῶτον βῆμα πρὸς τὴν βελτίωσιν, τὴν δὲ βελτίωσιν ταύτην πρέπει πάντοτε νὰ ἐπιθυμῶμεν.

Τὴν παραγγέλλει ἡ θρησκεία μας, τὴν συνιστᾷ ὁ εὐθὺς λόγος καὶ ὁ ἠθικὸς νόμος, τὴν ἐπιβάλλει ἡ ἐνδόμυχος φωνὴ τῆς συνειδήσεως.

Ὅλ' αὐτὰ μᾶς προτρέπουν νὰ βελτιωθῶμεν μέχρι τελειότητος, ἐφ' ὅσον αὕτη εἶναι ἐφικτὴ εἰς τὸν ἄνθρωπον. Τὴν βελτίωσιν ταύτην ἃς θέσωμεν ὡς πρόγραμμα ἐν τῷ βίῳ ἡμῶν. Ἄν ἡ ὑλικὴ ἡμῶν βελτίωσις ἐν τῷ οἰκονομικῷ κόσμῳ ἀποτελῇ μύχιον ἡμῶν πόθον, διατὶ ὁ πόθος τῆς ἠθικῆς βελτιώσεως νὰ μὴ εἶναι ἐπίσης ζωηρὸς καὶ διάπυρος; Ἡ ἠθικὴ βελτίωσις ἀποτελεῖ τὴν βάσιν τῆς εὐτυχίας, ἡ ἠθικὴ βελτίωσις συγκροτεῖ τὴν βαθμίδα τῆς κλίμακος, ἣτις ἀγεί πολὺ ὑψηλὰ, εἰς τὴν ἀληθινήν δόξαν.

Ἄς ἐπιληφθῶμεν τῆς εὐκαιρίας, ἡ ὁποία μᾶς παρουσιάζεται σήμερον. Ἐν ἔτος λήγει. Ἄς γνωρίσωμεν κατ' αὐτὸ τί σφαλερόν, τί ἐπιμέμπτον, τί σκιερὸν διεπράξαμεν, καὶ ριφθῶμεν εἰς τὸ νέον ἔτος μὲ τὴν σταθερὰν ἀπόφασιν ν' ἀποφύγωμεν πᾶν ὅ,τι μᾶς κηλιδώνει, νὰ ἐνστερνισθῶμεν δὲ τὰς ἠθικὰς ἀρετὰς, αἱ ὁποῖαι δημιουργοῦν τὴν ἀληθῆ, τὴν ἀδιάσειστον, τὴν εὐσταθῆ εὐτυχίαν τῶν ἀνθρώπων.

ΑΠΟΛΟΓΗΤΗΣ

ΠΡΟΣ ΤΟ ΝΕΟΝ ΕΤΟΣ

Σὲ βλέπω ἀπὸ μακρὰν νὰ προβάλλῃς, ὀλόξανθ', χαριτωμένο μικρούλακι, διὰ νὰ διαδεχθῆς ἐδῶ εἰς τὴν γῆν μας ἕνα γέρο, ποῦ καταβαίνει σκυφτὸς τὰ τελευταῖα σκαλοπάτια τῆς ζωῆς του. Σὲ βλέπω μὲ τὸ μειδιάμα στὸ στρογγυλὸ προσωπάκι σου νὰ χύνῃς τὸ πρῶτο γλυκὺ φῶς, τὸ ὁποῖον ἀρχίζει νὰ συγγέται πρὸς τὴν ἀμφιλύκην τοῦ ἀστρου, ποῦ δύει. Σὲ βλέπω νὰ στρέφῃς μὲ ἀπειρίαν τὰ πρῶτά σου βλέμματα πρὸς τὸν κόσμον, μὲ τὸν ὁποῖον θὰ περάσῃς τὸν βίον σου, καὶ σ' ἀγαπᾷ, διότι μοῦ συμβολίζεις τοὺς πόθους καὶ τὴν ἐλπίδα.

Προτοῦ ἀκόμη ἐγκαινιάσῃς τὴν βασιλείαν σου, προτοῦ ἀκόμη πάρῃς τὰ σκήπτρα τῆς κυριαρχίας σου καὶ κρατήσῃς εἰς τὰ λεπτά σου χεράκια τὸς ἡνίας τοῦ χρυσοῦ ἀρματος, μὲ τὸ ὁποῖον θὰ διαφορηλάτησῃς εἰς τοὺς οὐρανοὺς, δέξου καὶ ἀπὸ αὐτὴν τὴν κουρασμένην γραφίδα, ἡ ὁποία μὲ παλμούς καὶ συγκίνησιν χαιρετᾷ τὴν ἐμφάνισίν σου, τὴν ἐκδήλωσιν μερικῶν πόθων, τὴν διερμήνευσιν κάποιων ὀνείρων. Τὰ ὄνειρα καὶ οἱ πόθοι δὲν ἀνήκουν εἰς τὴν ἴδιαν· εἶναι πόθοι κάθε ψυχῆς, ποῦ ζῆ, κάθε καρδίας, ποῦ πάλλει.

Ἐρχεσαι καὶ σὺ μὲ τὴν σειρὰν σου, διὰ νὰ ἐπιτέλῃς κάποιον ἔργον ἐδῶ εἰς τὴν γῆν μας καὶ νὰ σκορπίσῃς παντοῦ ἀπ' τ' ἀγαθὰ, ποῦ μᾶς φέρεις, ἔρχεσαι ἐπιθυμητὸν διὰ τὰς ἀτλήστους καρδίας· σὲ ἀνυμνοῦν μὲ ἀνυπομονησίαν καὶ σπουδῆν.

Τὸ ἔργον σου, ἀγαπητό μου μικρό, θὰ εἶναι διπλοῦν· θὰ εἶναι ἔργον ἀνακαινίσεως καὶ ἔργον καταρτισμοῦ, ἔργον συμπαθείας καὶ ἔργον χαρᾶς. Θέλεις μαζί νὰ τὸ ἐπισκοπήσωμεν; Θέλεις, προτοῦ ἀκόμη ἀρχίσῃς τὴν ἐπιτέλεσίν του, νὰ τὸ διέλθωμεν μαζί;

Ἴδού, ἐμπρός σου προβάλλει μία λυπημένη καρδία τὸ δάκρυ τῆς εἶναι ὑγρὸν ἀκόμη εἰς τοὺς κανθοὺς τῶν ὀφθαλμῶν τῆς· κάποιος μεγάλος πόνος τὴν βαρύνει, κάποιον θλίψις τὴν συνέχει. Ὁ βίος δὲν εἶναι μόνον ἡμέραι χαρᾶς, ἡ δὲ θλίψις δὲν εἶναι καὶ πολὺ φειδωλὴ εἰς τὰς σταγόνας, ποῦ σκορπᾷ εἰς τοὺς ἀνθρώπους. Ἡ καρδία αὐτὴ, ποῦ βλέπει πρῶτην ἐμπρός σου, ἐπῆρε, φαίνεται, εἰς τὴν ζωὴν τῆς ἀφθονοῦν τὸ μερίδιον τῆς θλίψεως. Καὶ ὅμως μὲ τὰ δακρυσμένα τῆς μάτια ἀνεψίζει πρὸς σὲ μὲ ἐλπίδα, κάτω ἀπὸ τὰς θυέλλας τῶν ὀφθαλμῶν τῆς κάποιον μειδιάμα ἐλπίδος ἐπανθεῖ.

Ἀγαπητό μου μικρό, μὴ διαψεύσῃς τὴν ἐλπίδα τῆς πονεμένης καρδίας, δόσε εἰς αὐτὴν τὴν παρηγορίαν καὶ τὴν ἀνακούφισιν, τὴν ὁποῖαν ἐπικαλεῖται ἀπὸ σέ.

Προχωροῦμεν. Ἐνας νέος σὲ ἀναμένει. Ἀπὸ τὰ μάτια του ἐξερευνοῦνται ἀκράτητοι αἱ φλογερὰ ἀκτίνες τῶν πόθων. Τὴν φαντασίαν του ἀνακυκοῦν τόσα ὄνειρα, τὴν καρδίαν του τόσοι πόθοι. Ἐρρίφθη εἰς τὴν ζωὴν μὲ τὰ ἐφόδια αὐτὰ καὶ θέλει νὰ ζῆσῃ ἐκλεκτὸς μεταξὺ τῶν ὁμοίων του, ἀγαπητὸς μεταξὺ τῶν ἀδελφῶν του, ὑπέροχος εἰς τὸν κύκλον τῆς δράσεως, ποῦ ἐξέλεξε. Πρὸς σὲ καὶ αὐτὸς ἀνεψίζει· ἔχει τὴν πεποίθησιν, ὅτι εἰς τὰς ἡμέρας σου θὰ στεφθοῦν οἱ πόθοι του μὲ τὴν εὐτυχίαν καὶ τὰ ὄνειρά του, μὲ τοὺς θαλοὺς τῆς ἐπικρατήσεως. Μὴ τοῦ διαψεύσῃς ὅλ' αὐτὰ, χάρισέ του ὠραίας ἡμέρας ἐπιτυχίων καὶ διδάξέ του, ὅτι ἡ ζωὴ εἶναι γλυκειά, πολὺ γλυκειά μάλιστα, ὅταν κανεὶς θελήσῃ νὰ τὴν γνωρίσῃ ὡς τοιαύτην.

Ἀγαπητό μου μικρό, ἐκπλήρωσε τοὺς πόθους τοῦ νέου καὶ δόσε τον ὅ,τι ζητεῖ ἀπὸ σέ.

Βλέπεις παρέκει; Παρατηρεῖς εἰς κάποιον ἡμιφεγγῆ γωνίαν κατὰ δεξιὰ νὰ κινῆται; μὴ τὸ ἀντιπαρέλθῃς χωρὶς νὰ τὸ προσέξῃς. Εἶναι ἡ κόρη, ποῦ συνεσταλμένη, δειλὴ, ἔρχεται μ' ὅλα ταῦτα νὰ ὑποβάλλῃ εἰς σὲ τοὺς πόθους τῆς. Ἡ κόρη αὕτη ἠγάπησε καὶ ἀγαπᾷ. Αἰσθάνεται μέσα εἰς τὴν καὶ διὰ τῆς νὰ κυριαρχῇ ὁ γλυκὺς ἐκείνος πόθος, ποῦ προάγει τὸ ἄτομον, διακινεῖ τὴν φυλὴν, καθιστᾷ τὸν ἄνθρωπον δημιουργὸν τῆς αἰωνιότητος. Τὴν εὐτυχίαν τῆς, τὴν χαρὰν τῆς, τὴν ἐκπλήρωσιν τῶν ὀνείρων τῆς συγκεντρώνει εἰς τὸ πρόσωπον κάποιου νέου, τοῦ ἐκλεκτοῦ τῆς, καὶ πρὸς αὐτὸν παθεῖ ν' ἀφιερῶσῃ τὴν τρωθεῖσαν καρδίαν τῆς, τὴν διάπυρον ψυχὴν τῆς.

Ἀγαπητό μου παιδί, ἐκπλήρωσε τοὺς πόθους τῆς νέας αὐτῆς, ποῦ ἀγαπᾷ, στέψε τὴν μὲ τοὺς ἀνθοὺς τοῦ Ὑμεναίου, δόσε τῆς τὴν εὐτυχίαν, ποῦ ἐλπίζει ἀπὸ σέ.

Μὴ λησμονήσῃς τὸν οἰκογενειάρχην. Αὐτὸς δὲν ἔχει τόσον τολμηροὺς πόθους, οὐδὲ βαυκαλιζέται μὲ ὄνειρα ἐπικρατήσεων. Τὰ ὄνειρά του καὶ οἱ πόθοι του περιορίζονται εἰς τὸν κόσμον, ποῦ ἐδημιούργησεν, εἰς τὴν οἰκογένειαν, τῆς ὁποίας εἶναι προστάτης καὶ κύριος. Αὐτὸς ζητεῖ ἀντοχὴν εἰς τὸν βίον, ὑγίαν καὶ ἐπιμονὴν. ἔχει καθηκοντα μεγάλα νὰ ἐπιτελέσῃ, ἔχει ν' ἀναθρέψῃ παιδιὰ, πρέπει νὰ δημιουργήσῃ ἀγαθοὺς πολίτας. Αὐτὸς οὐδὲν ποθεῖ δι' ἑαυτὸν· τοὺς πόθους του τοὺς συγκεντρώνει εἰς τὰ παιδιὰ του.

Ἀγαπητό μου μικρό, δόσε εἰς τὸν οἰκογενειάρχην τὴν ἐκπλήρωσιν τῶν πόθων του, χάρισέ του, χάριν τῶν παιδιῶν του, τὴν ἀντοχὴν, τὴν ὑγίαν, τὴν ἐργασίαν, ποῦ ἐπόθησεν ἀπὸ σέ.

ἔχουν καὶ οἱ γέροντες τὰ ὄνειρά των· ὁ βίος των δὲν εἶναι παρελθὸν μόνον· ποθεῖ τὴν χαρὰν εἰς τὸ μέλλον, διὰ τοῦ παρελθόντος, δὲν ζητοῦν τίποτε δι' ἑαυτοὺς· ὅ,τι ζητοῦν τὸ ἐπόθησαν διὰ τοὺς βλαστοὺς τοῦ μέλλοντος. ἔχουν παιδιὰ, ἔχουν ἐγγόνια, ἔχουν οἰκογένειαν μεγάλην περὶ ἑαυτοὺς. Τώρα, καθισμένοι εἰς μίαν γωνίαν, ἐξαρτοῦν τὴν χαρὰν των ἀπὸ τὴν εὐτυχίαν τοῦ περιβάλλοντος καὶ τὰς ἠδύτητας τῆς ζωῆς ἀπὸ τὰ μειδιάματα ἐκείνων, ποῦ τοὺς περιστοιχοῦν.

Ἀγαπητό μου, κάμε εὐτυχισμένον τὸν γέροντα, δός του τὴν χαρὰν νὰ τὸν περιβάλλῃ καὶ κάμε του γλυκυτάτας τὰς ἡμέρας, ποῦ θὰ ζῆσῃ μαζί σου...

Ἄλλὰ τί βλέπω; δυσανασχετεῖς; ἔχεις δίκαιον· ἡ ὥρα τῆς βασιλείας σου ἐφθασε, τὸ χρυσοπόφουρον ἄρμα σου ἐτοιμάσθη, οἱ οὐρανοὶ σοῦ ἀνοίγουν· διαπλάτους τοὺς γαλαίους δρόμους, ποῦ θὰ διατρέξῃς. Μὴ χάνεις καιρὸν· ἐν λεπτόν, μετὰ τὴν δύσιν τοῦ προκατόχου σου. σὺ πρέπει νὰ εὐρεθῆς ἐπάνω εἰς τὸ ἄρμα σου. Βλέπεις; ὅλα ἀνεψίζουν πρὸς σέ.

Ἀγαπητό μου παιδί, πρόσεξε μὴ ἀποκρούσῃς τὴν παράκλησίν μου, τὴν παράκλησιν ὅλων μας· σκόρπισε ἀφειδῶς, ἀλύπητὰ, ἡγεμονικά, τὴν χαρὰν, τὴν εὐτυχίαν, τὸ μειδιάμα πρὸς ὅλους, οἱ ὁποῖοι τὰ ἐπικαλοῦνται ἀπὸ σέ.

Θ. Κ. Μ.

ΟΙ ΔΩΔΕΚΑ ΜΗΝΕΣ

ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΣ

Γεννάθῃς πρωτογέννητος καὶ πρῶτος τῆς χρονιάς, ποῦ τὰ νερὰ ἀγιάζονται μὲ τοῦ Χριστοῦ τὴν χάρι, ὁ ἥλιος εἶν' ἀδύνατος, ὁ ἀγέρας παγωνιάς, πάνω στὰ χιόνια ἀστραφτερὸ λαμποκοπᾷ φεγγάρι.

Κι' ὁ καπετάνιος ὁ καλὸς θέλει νὰ βάλῃ πλώρη καὶ τὸ ταξίδι μελετᾷ καὶ τὰ πλωριὰ ἐτοιμάζει· δὲν τὸν τρομάζει ὁ χιονιάς, οὔτε τ' ἀγριοβόρει, φιάν' ἢ αὐγὴ πειὸ σύντομα διαφ' γλυκοχαρᾶς.

ΚΙΜΩΝ ΜΠΕΛΛΑΣ

Η ΚΟΥΚΛΑ ΤΗΣ ΕΥΤΥΧΙΑΣ

Ἄνῃκα καὶ αὐτὴ ἄλλοτε εἰς οἰκογένειαν, ἢ ὁποῖα εἰς τὴν πολυθεοῦβον κίνησιν τῆς πόλεως μὴ ἀφῆκαν ἐποχὴν.

Ἐαεβόλλετο παντοῦ καὶ παντοῦ μετ' ἐνὶ δύναι τῶν πλοῦτου καὶ τοῦ ἀριστοκρατικοῦ ὀνόματος τῆς οἰκογενείας τῆς, μετ' ἐνὶ μεγάλην εὐμορφίαν καὶ τὴν ὄχι ὀλιγοτέραν πνευματικὴν τῆς ἀνάπτυξιν.

Ὁ σύζυγός τῆς, ὁ κ. Πολίτης, μεγαλέμπορος, πασιγνώστος εἰς τὴν ἀγορὰν τῶν ἀποικιακῶν τοῦ Γολατᾶ καὶ τῆς Πόλεως, εἶχεν ἐπίσης τὰ σκῆπτρα μεταξὺ τῶν συναδέλφων του.

—

Ἡ κ. Φώφη μίαν καὶ μόνην ἠσθάνετο πικρίαν, πολὺ δυνατὴν, ἀνάμεσα εἰς ὅλην ἐκείνην τὴν πνευματικὴν ζωὴν τῆς.

Δὲν εἶχε τέκνον.
Ὡ, θὰ εἶδεν ὅλην τὴν ὕλην εὐτυχίας τῆς, ἂν παρουσιάετο κάποιος, ὁ ὁποῖος θὰ τῆς διβεβαίωνεν, ὅτι θὰ ἦτο δυνατόν νὰ ἀποκτήσῃ παιδί.

Προσευχαί καὶ δεήσεις, ἀλλεπάλληλοι εὐεργεσίαι τῆς εἰς ἀσπλὰ ὄρατων καὶ προστασία πολλῶν πτωχοπαίδων, ἐφατέροναν μετ' ἐνὶ περιπλοῦν τὴν ἐνδύμυχον αὐτὴν λαχτάραν τῆς.

Ἐπὶ εἴη ἀρκετὰ ἠκολούθησεν ἐπιστημονικὴν πρὸς τοῦτο θεραπείαν εἰς ἰδιαιτέρως εἰδικὰ ἰδρύματα τῆς Εὐρώπης.

—

Τέλος, κατὰ τινα γλυκεῖαν ἀνοιξιν, ἡ κ. Φώφη, εἰς ἐν ἀπὸ τὰ πολυτελεῖ ξενοδοχεῖα τῶν Πριγκιπονησῶν εὐρισκόμενη, ἀνήγγειλεν εἰς τὸν σύζυγόν τῆς, ὅτι ἠσθάνετο τὰς πρῶτας ἐντυπώσεις μητρότητος.

Ἡ ἡμέρα αὐτὴ διὰ τὸν εἶκον τοῦ κ. Πολίτου ἦτο ἡ εὐνοηστερά, τὴν ὁποίαν ἐσημαίωσεν τὸ καθ' ὅλα ἀρχοντικώτατον περιβάλλον του.

Δὲν εἶχε συμπληρωθῆ ἔτος καὶ ἡ κ. Φώφη ἐγέννησεν ὠραιότατον χαριτωμένον κοριτσάκι.

Μετ' ὀλίγον τὸ ὀνόμασαν Ἰωάνναν.
Ἡ Ἰωάννα ἐμεγάλωσεν εἰς μίαν διαρκῆ εὐτυχίαν, εἰς ἓνα ζηλευτὸν κόσμον θωπεῶν καὶ ἀπολαύσεων.

Καὶ δὲν ἤργησεν κατὰ τὸ δέκατον ἔτος τῆς ἡλικίας τῆς νὰ φανῆ ἓνα μοναδικὸν εὐμορφίως καὶ καλῆς ἀνατροφῆς κοριτσάκι.

—

Ἄλλ' ἄλλα φαίνεται ἐμελέτα ἡ μοῖρα διὰ τὸ μέλλον τοῦ καμαρωμένου κορασίου καὶ τὸς ἐν γένει ἐργασίας τοῦ κ. Πολίτου.

Ραγδαίαι ἀποτυχίαι εἰς τὰς ἐπιχειρήσεις του, ἐκλόμισαν πολὺ τὴν πρῶτην ὕλην εὐημερίαν τῆς οἰκογενείας τοῦ κ. Πολίτου.

Δὲν ἦτο δυνατόν νὰ ἀντεπεξέλθῃ πλέον ἐναντίον τῶν φεβερῶν ραλισμάτων τῆς τύχης καὶ διὰ μίαν πρῶτην ἐνδύμυχον εἰς δὲν ἐκπέσειν θέσιν πῶς νὰ κληρώσῃ χρηματικὴν του ὑποχρέωσιν, ἀντὶ τοῦ ἐξυπελισμοῦ μιᾶς πτωχεύσεως, ἐπρωτίμης νὰ δάσῃ τέλος εἰς τὴν ζωὴν του καὶ ἠυτοκτόνησεν.

Οἱ συνάδελφοί του τὸν ἐκλασαν ὡς τὸν τιμιώτερον τῆς ἀγορᾶς παράγοντα, πολλοὶ ἐπέστησαν, διότι ἔχασαν σοβαρὴν προστασίαν.

Ὅλα ἡμᾶς αὐτὰ δὲν ἐσταμάτησαν τὴν σκληρότητα μερικῶν ἐκ τῶν πιστωτῶν του, οἱ ὁποῖοι, οὐτεπείρ τῆς πρὸς αὐτοὺς ἀπειλῆς τοῦ μακαρίτου, προέβησαν εἰς ἐκποίησην ἢ κατάσχεσιν τῶν ὀλίγων καὶ τελευταίων λειψάνων τῆς μεγάλης ἄλλοτε περιουσίας τοῦ κ. Πολίτου.

—

Καὶ τὴρᾶ ἡ κ. Φώφη, μόνη, ὀλόμνη μετ' ἐνὶ μονακρῷ βό τῆς δεκαετῆς κοριτσάκι, δοκιμάζει ἡμέρας πικρίας καὶ στενοχωρημένης ζωῆς.

Ἐπώλησεν δὲ, ἢ ἦτο δυνατόν, διὰ νὰ μὴ στεροθῆ κανὲν ἀπὸ τὰ πρῶτα τῆς Ἰωάννας τῆς. Μετὰ τὴν τελειαν καὶ αὐτῶν ἐκποίησην, τίποτε πλέον δὲν τῆς ἀπέμεινεν.

Ἐδοκίμασεν νὰ ἐργασθῆ, ἀλλ' ἡ κλονισθεῖσα ὑγία τῆς οὕτως τοῦτο τῆς ἐπέτρεψε διὰ πολλὸν καιρὸν.

Δὲν ἤθευρε πλέον τί νὰ κάμῃ, εἰς ποῖον νὰ ἀποταθῆ διὰ τὴν ἀθλιότητα τῆς ζωῆς τῆς.

Ὅταν μίαν ἡμέραν, ἐξετάζουσα τὰ κινεῖα τῆς, ἐζήτησε νὰ εὕρῃ μέσα εἰς αὐτὰ κάτι, τὸ ὁποῖον νὰ ἦτο δυνατόν νὰ τῆς δώσῃ μερικὰ ἀκόμη χρήματα, δὲν εὕρε τίποτε ἄλλο ἀπὸ μίαν ὠραίαν καὶ πολυτελέστατον ἐνδεδυμένην κοῦκλαν, τὴν ὁποίαν, διατηρήσασα ἀπὸ τὰ παιδικὰ τῆς χρόνια, ἐσκέπτετο κατὰ τὴν μετ' ὀλίγας ἡμέρας πρωτοχρονίαν νὰ τὴν δωρήσῃ εἰς τὴν ἀγαπημένην κοροῦλάν τῆς.

Τὴν ἐφίλησεν πολλὰς φορὰς καὶ εἰς τὰ φιλήματά τῆς ἐκείνη ἠσθάνθη μίαν ζωηροτάτην ἀνακφαλαίωσιν τοῦ τρισευτυχισμένου παιδικοῦ τῆς βίου.

Ἐστάθη ἀρκετὴν ὥραν ἀφωνος καὶ σκεπτικὴ καὶ δακρύουσα.

— Γιατί τάχα καὶ τὸ παιδάκι μου νὰ μὴ μεγαλώσῃ στὴν εὐτυχία, ποῦ ἐμεγάλωσα κ' ἐγώ;

Καὶ ἠναγκάσθη νὰ διακόψῃ τὰς θλιβεράς ταύτας σκέψεις τῆς, διότι ἡ Ἰωάννα, ριφθεῖσα εἰς τὴν ἀγκάλην τῆς, προσπαθεῖ νὰ σκορπίσῃ τὴν φανερὰν μελαγχολίαν τῆς.

— Μαμάκα μου, τί ὠραία κοῦκλα εἶναι αὐτὴ; Ποῖος τὴν ἔφερε;

— Τὴν ἔφερε, παιδί μου, ὁ Θεός, γιὰ νὰ σὲ τὴν δώσω τὴν πρωτοχρονιά. Νὰ εἶσαι καλὸ κορίτσι, γιὰ νὰ σὲ στείλῃ καὶ ἄλλα καλλίτερα παιγνίδια.

—

Τὴν ἐπιούσαν ἡ κ. Φώφη, καταβεβλημένη ἀπὸ συγκινήσεις καὶ τὴν ὄλεον κλονισμένην ὑγίαν τῆς, ἔπεσε κληνήρης.

Ἡ Ἰωάννα τὰ ἔχασεν κυριολεκτικῶς.

Αὐτὴ καὶ μόνη ἔπρεπε νὰ φροντίσῃ τὴν νοσηλείαν καὶ τὴν λειψὴν περιεποίησιν τῆς ἀγαπημένης μητερούλας τῆς.

Καὶ τὸ κατώρθωσεν, ὅσον ἦτο δυνατόν εἰς τόσον μικρὸν καὶ ἀπειρὸν κοριτσάκι.

Κάποιον φιλανθρωπικὸν σωματεῖον, εἰδοποιηθέν, εἶχε τὴν καλωσύνην νὰ στείλῃ δωρεὰν ἰατρὸν καὶ φάρμακα.

Ἄλλὰ διὰ τὴν ἄλλην περιθάλψιν ἐχρειάζοντο χρήματα καὶ χρήματα τελείως ἐλείπαν ἀπὸ τὸ ἄλλοτε εὐτυχισμένο σπίτι τῆς κ. Φώφης.

Μίαν ἡμέραν εἰς ἓνα παραλήρημά τῆς ἐζήτησε ἓνα πορτοκάλι, διὰ νὰ δροσίσῃ τὰ στεγνωμένα χεῖλη καὶ τὸ ξηρότατον στόμα τῆς.

Ἡ Ἰωάννα τὸ ἤκουσεν.

Ἄλλὰ ποῦ χρήματα;

Ἦλθε πρὸς τῆς εἰκόνας τῆς Παναγίας καὶ δακρυσμένη παρεκάλεσε νὰ τὴν βοηθήσῃ νὰ εὕρῃ ἓνα πορτοκάλι διὰ τὴν μητέρα τῆς.

Δὲν εἶχε τίποτε, τὸ ὁποῖον νὰ ἦτο δυνατόν νὰ τὸ ἀνταλλάξῃ μετ' ἓνα πορτοκάλι.

Ἐξαφνα τὸ βλέμμα τῆς ἔπεσεν εἰς τὴν ὠραίαν κοῦκλάν τῆς.

— Ἄς δοκιμάσω, ἐσκέφθη, ἴσως [μ' αὐτὴν ἡμπορέσω νὰ ἀγοράσω ἓνα πορτοκάλι.

—

Καὶ ἀμέσως μετ' ἐνὶ κοῦκλαν στὸ χεῖρ ἐρρίφθη εἰς τὸν δρόμον, τρέχουσα νὰ τὴν πωλήσῃ εἰς κανὲν ἀπὸ τὰ καταστήματα, τὰ ὁποῖα κατὰ τὰς ἡμέρας αὐτὰς ἐκωλοῦσαν τὰ πρωτοχρονιάτικα παιγνίδια.

Ὅταν μετ' ἐνὶ δάκρυα καὶ στεναγμούς, διὰ τελευταίαν φορὰν, ἐπιχειρήσατο τὴν ὠραίαν κοῦκλάν τῆς, κάτω ἀπὸ μίαν δίπλαν τοῦ φορέματός τῆς ἐκρυψε μικρὸν γραμματάκι, εἰς τὸ ὁποῖον ἐγραψεν:

Ἐποῖας ἀγοράσῃ αὐτὴν τὴν κοῦκλα, νὰ ξεῦρῃ, ὅτι τὴν πούλησα γιὰ νὰ ἀγοράσω ἓνα πορτοκάλι τὴν μητέρα μου. Πληροφροῦναι γιὰ τὴν μητέρα μου, τὴν κ. Φώφη, ἡμπορεῖ νὰ λάβῃ εἰς τὴν ἀκκλησίαν τοῦ ἁγίου Κωνσταντίνου, κοντὰ στὸ Παπᾶς - κιοπρουσσῶ, ὅπου κατοικοῦμεν ἐγὼ καὶ ἡ ἄρρωστη μητέρα μου.

Ἐνας σκληροτράχηλος καταστηματοῦχος ἔδωκεν εἰς τὴν Ἰωάνναν πέντε μόνον γρόσια, μετ' ἐνὶ ὁποῖα αὐτὴ ἠγόρασε τέσσαρα ὠραία πορτοκαλία.

Τὰ ἔφερεν εἰς τὴν μητέρα τῆς, χωρὶς νὰ εἴπῃ εἰς αὐτὴν ποῦ καὶ πῶς τὰ ἠγόρασεν.

Ἄλλὰ καὶ ἐκείνη μετ' ἐνὶ ζάλην τοῦ πυρετοῦ τῆς ἀσθενείας τῆς δὲν εἶχε τὴν δύναμιν νὰ κάμῃ τοιαύτας ἐρωτήσεις.

—

Μετ' ὀλίγας ἡμέρας ἡ κίνησις ἦτο μεγάλη κατὰ τὴν παραμονὴν τῆς πολυθεοῦβου πρωτοχρονιάς.

Ἡ Ἰωάννα, πίσω ἀπὸ τὸ χαραγμένον παραπέτασμα τοῦ δωματίου τῆς, παρηκολούθει ὅλην αὐτὴν τὴν ζωηρότητα.

Σὲ μίαν στιγμὴν ἡ μητέρα τῆς, στραφεῖσα πρὸς αὐτὴν, τὴν εἶπεν:

— Ἰωάννα μου, παιδί μου, πάρε καὶ σὺ τὴν

κοῦκλάν σου, ἔτσι γιὰ τὸ ὄγοῦρι, καὶ μὴ κάθῃσαι παραπονεμένη.

Ἡ Ἰωάννα ἔτρεξε, τὴν ἀγκάλιασε καὶ τὴν εἶπεν: — Αὐρίον, μητέρα μου, γιὰ ν' ἀρχίσῃ μετ' ἐνὶ καλῷ κ' ὁ χρόνος.

—

Καὶ πράγματι, τὴν ἄλλην ἡμέραν, μετ' ἐνὶ πολὺ καλῷ ἤρχισεν ὁ νέος χρόνος διὰ τὴν Ἰωάνναν καὶ τὴν δυστυχισμένην μητέρα τῆς.

Τὴν παραμονὴν, μεταξὺ ἄλλων, ἡ κοῦκλα τῆς Ἰωάννας ἠγοράσθη ἀπὸ κάποιον ἀρχαῖον γινώριμον τῆς οἰκογενείας τοῦ κ. Πολίτου.

Ὅπως πρὸ ἡμερῶν, ἐπιστρέψας ἀπὸ τὴν Ἀμερικὴν μετ' ἀρκετὴν περιουσίαν, ἠγόρασε τὴν κοῦκλαν διὰ κάποιον συγγενόπαίδό του.

Τὸν ἐκέντησε τὴν περιέργειαν ἡ ὠραία ἐνδυμασία τῆς κοῦκλας καὶ ἤρχισεν μετ' ἐνὶ πολλὴν προσοχὴν νὰ τὴν περιεργάζεται.

Ἐξαφνα βλέπει τὸ κρυμμένο γραμματάκι, τὸ διαβάσει, συγκινεῖται καὶ μονολογεῖ:

— Τὸ καὶ μὲν τὸ παιδάκι, πρέπει νὰ τὸ εὕρῃ, νὰ βοηθήσῃ τὸ σπίτι, ὅσον εἶναι δυνατόν.

Ὅλην τὴν νύκτα δὲν ἐκοιμήθη μετ' ἐνὶ σκέψιν αὐτὴν.

—

Τὴν ἐπιούσαν πρῶι πρῶι ἔτρεξε νὰ συναντήσῃ τὸν κληροδόκον τοῦ ἁγίου Κωνσταντίνου.

Δὲν ἤργησεν νὰ μάθῃ ὅλην τὴν ἱστορίαν τῆς ξεπεσμένης ἀρχοντικῆς οἰκογενείας.

Ἐπέστρεψεν εἰς τὴν Ἰωάνναν τὴν κοῦκλάν τῆς, καὶ ἀπὸ τὴν ἡμέραν ἐκείνην ἀνέλαβε μέχρι τελείας ἀναρρώσεως τὴν θεραπείαν τῆς μητέρας τῆς.

Δι' ἐξόδον του ἐπίσης ἡ Ἰωάννα ἐξεπαιδεύθη εἰς ἀνώτερον παρθαναγωγεῖον καὶ διὰ τῶν φροντίδων του ἀργότερον ἐνυμφεύθη μετ' ἐνὶ ἑγκριτον τῆς κοινωνίας μας ὁμογενῆ.

Ἡ κοῦκλα, «κοῦκλα τῆς εὐτυχίας», ἀπέτελεσε πάντοτε ζωηροτάτην ἀνάμνησιν αὐτῆς καὶ τῆς μητρός τῆς καὶ τὸ ὠραιότερον στόλισμα τοῦ σπιτιοῦ τῆς.

ΑΝ. Θ. ΑΣΗΜΑΚΟΠΟΥΛΟΣ

ΜΙΚΡΟΙ ΔΙΑΛΟΓΟΙ

ΕΚΕΙΝΟΣ ΚΑΙ Η ΠΡΩΤΟΧΡΟΝΙΑ

Ἐκεῖνος.—Καταραμένη νᾶσαι, παληγόρηρα, ποῦ ἔρχεσαι κάθε χρόνο ἀπαιτητικῆ, νὰ μᾶς κάμνης νὰ ἐξοδεύωμεν τόσα χρήματα, μετ' ἐνὶ πρόφασιν, ὅτι χαίρετῆς κάθε νέο χρόνο.

Διὰ νὰ εὐχαριστήσωμεν σέ, ποῦ εἶσαι τόσον ἀδελφάτος, διὰ νὰ γλυκάνωμεν δῆθεν τὴν πρῶτην ἡμέραν τοῦ ἔτους, πρέπει νὰ δίδωμεν παντοῦ καὶ ἄλλα, παντοῦ, παντοῦ καὶ πάντοτε.

Πρέπει νὰ δώσωμεν εἰς τὸν ἓνα, πρέπει νὰ δώσωμεν εἰς τὸν ἄλλον, πρέπει νὰ δώσω εἰς κάποιον, ποῦ δὲν ξεύρω διόλου, καὶ εἰς τὴν γυναῖκά μου ἀκόμη, ποῦ ξεύρω πολὺ καλά.

Περὶ ὅ στιγμᾶς κρισίμους, διὰ νὰ ἱκανοποιήσω σέ, τὴν Πρωτοχρονιά, ἀδειάζω τὰ μαγαζιά ἀπὸ τὰ ἐμπροσθέντα των καὶ τὰ θερμοκήπια ἀπὸ τὰ λουλούδια των. Ἄλλὰ πρὸ παντός ἀδειάζω τῆς τσέπης μου ἀπὸ χρήματα.

Ἡ Πρωτοχρονιά.—Ὅσον θέλετε εἰμπορεῖτε νὰ με καταράσθε· ἂν θέλετε ἀποκαλεῖτέ με κλέπτριαν καὶ ἐπάπειντικὴν, δὲν πτοῦμαι ἀπὸ τὰ παράπονά σας.

Αἱ δυσαρρέσκειαί τῶν μεγάλων δὲν με τρομάζουν. Ἄς στρέφωμιν ἐναντίον μου κάθε μομφήν, διότι τοὺς κάμνω νὰ ἐξοδεύουν χρήματα χάριν τῶν δώρων. Ὅλοι αἱ κατηγορεῖται καὶ τὰ παράπονα τῶν μεγάλων δὲν με πτοοῦν, ἐφ' ὅσον με εὐλογοῦν τόσαι παιδικαὶ καρδίαι.

(Raoul Toché)

K

ΓΝΩΜΑΙ

✽ Ἡ φιλία γλυκαίνει τὴν ζωὴν· οἱ φίλοι μᾶς τὴν πικραίνουν, ἂν δὲν γνωρίζωμεν νὰ τοὺς ἐκλέγωμεν.

✽ Οἱ ἄνδρες εἶναι καθὼς τὰ κροσιά. Οἱ καλοὶ, ὅταν παλαιώσουν, γίνονται καλλίτεροι. Οἱ κακοὶ ξυνίξουν.

✽ Ἡ καρδιά, παρ' ὅλα ὅσα ὑψίσταται καὶ ὑπέστη, εἶναι πάντοτε ἐτροχμηθὴ διὰ νέας συγκινήσεις.

'Αεθλια

ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΝ ΤΟΥ ΔΙΣΕΚΤΟΥ ΕΤΟΥΣ

1916

ΕΟΡΤΑΙ ΜΟΥΣΟΥΛΜΑΝΙΚΑΙ

Μερίται (γέννησις τοῦ Μωάμεθ), 12 Ρεβι-
ούλ-εββέλ, 3 'Ιανουαρίου.
Αϊκί Ρεζάι, 5 Ρεζέπ, 22 'Απριλίου.
'Αχί Ραμαζάν, 20 'Ιουνίου.
Χηρά Σαρί, 15 Ραμαζάν, 4 'Ιουλίου.
Καδη-γκεζεσί, 27 Ραμαζάν, 16 'Ιουλίου.
Σενε-Βαϊράμ, 1-3 Σεβάλ, 20-22 'Ιουλίου.
Κουρμπάν-Βαϊράμ, 10-13 Ελμαζέ, 27-30 Σεπ-
τεμβρίου (νύκτ ἀπολ. ἔτος 1835), 17 'Οκτ.

ΕΟΡΤΑΙ ΟΘΩΜΑΝΙΚΑΙ

ΣΟΥΛΤΑΝΙΚΑΙ
Τα γενέθλια τῆς Α. Α. Μ. τοῦ Σουλτάνου
Μεχμέτ Ρεσάτ τοῦ Ε' (20 Σεβάλ 1250),
8 Αὐγούστου.
'Η εἰς τὸν θάνατον ἀνάστασις Αἰῶν (6 Ρεβι-
ούλ-εββέλ 1327), 14 'Απριλίου.
ΕΘΝΙΚΑΙ
Ζ' ἑπέτειος τῆς ἀναγκαστικῆς τοῦ Σουλτάνου
τοῦ 10 'Ιουλίου.

ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΣ

'Αρ. Ρεβι-ούλ-εββέλ. 'Οθ. Κιανούν-ε-σανί

Σ	Γ	Ι	Η	Ε
8	14	1	Π	Η ΠΕΡΙΤΟΜΗ Βασιλείου τοῦ Μεγ.
9	15	2	Σ	Σίβροτος Ρώμης. Θεοφάνους μ.
10	16	3	Κ	Μαλακί προφ., Γορδία μ.
11	17	4	Δ	Συναξίς τῶν Ὁ ἀποστόλων.
12	18	5	Τ	Παραμονή τῶν Φάτων (νηστ.)
13	19	6	Π	ΤΑ ΑΓΙΑ ΘΕΟΦΑΝΕΙΑ.
14	20	7	Σ	Συναξίς Ἰωάν. τοῦ Προδρόμου.
15	21	8	Κ	Προσκήνιον τοῦ Θεοφάνους ὁσ.
16	22	9	Δ	Ποικιλία καὶ Εὐσταθίου.
17	23	10	Τ	Γρηγόριος ἐκ Νύσσης, Λαμψιανῶν.
18	24	11	Π	Θεοδόσιος Κενοβιάχης, Ἀγαπίου.
19	25	12	Σ	Ταπεινὸς μάτρ.
20	26	13	Κ	'Ερμούλου καὶ Στρατονίκου μ.
21	27	14	Δ	Τῶν ἐν Σενά καὶ Ραϊφ Πατέρων.
22	28	15	Τ	'Ιωάννη Κάλυβις.
23	29	16	Σ	Προσκύνησις εὐλασίας ἐκ Πίτες.
24	30	17	Κ	Παμφίλου μ.
25	31	18	Δ	'Αθανασίου καὶ Κυρίλλου Πατρ. Αἰθ.
26	1	19	Τ	Μακαρίου Ἀιγυπτίου, Εὐφρασίας μ.
27	2	20	Π	Εὐθύμιου τοῦ Μεγάλου.
28	3	21	Σ	Μαξίμου ὁμολ., Νεοφύτου, Ἀγνή.
29	4	22	Κ	'Αναστασίου Πύρου.
30	5	23	Δ	Κλήμεντος ἱερομ., Ἀγαθαγγέλου μ.
31	6	24	Τ	Σίμης τῆς Ὁσίας.
1	7	25	Κ	Γρηγορίου τοῦ Θεολόγου.
2	8	26	Δ	Σενοφάντος καὶ τῶν σὺν αὐτῷ.
3	9	27	Τ	'Ανακίου, λευκ. Ἰωάν. Χρυσοστόμου.
4	10	28	Π	Ἐφραίμ ὁσι τοῦ Σύρου.
5	11	29	Σ	Ἰγνατίου τοῦ Θεοφόρου.
6	12	30	Κ	Τῶν Τριῶν Ἱεροφάντων.
7	13	31	Δ	Τριῶνδρον, Τελώνου καὶ Φαρισαίου.

ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΣ

'Αρ. Ρεβι-ούλ-εββέλ. 'Οθωμ. Σουμπιάτ.

Σ	Γ	Ι	Η	Ε
6	14	1	Δ	Τρύφωνος μάρτυρος.
7	15	2	Τ	Η ΥΠΗΡΑΝΤΗ ΤΟΥ ΚΥΡΙΟΥ.
8	16	3	Π	Συμεὼν Θεοδ. καὶ Ἀγνή προφ.
9	17	4	Σ	'Ιωάννης τῶν Πηλοσίου.
10	18	5	Κ	'Αγάθης μάρτυρος.
11	19	6	Δ	Βουκλάου ἐκ Σμύρνης, Φωτίου Πατρ. Κίλεως.
12	20	7	Τ	Τοῦ Ἀσάτου. Παρθένου ἱερομ.
13	21	8	Π	Θεοδῶρ. Στρατιλάτη.
14	22	9	Σ	Νικηφόρου μάρτυρος.
15	23	10	Κ	Χαράλαμπος ἱερομάρτυρος.
16	24	11	Δ	Βλασίας, Θεοδόσιος Ἀγγύσης.
17	25	12	Τ	Μελετίου ἀρχ. Ἀντιοχείας.
18	26	13	Π	Τῶν Ψυχῶν. Μαρτυριανῶν ὁσίου.
19	27	14	Σ	Τῆς Ἀπόκρυφου. Ἀδελφῶν ὁσίου.
20	28	15	Κ	'Ονησίμου ἀπ., Εὐσεβίου ὁσίου.
21	29	16	Δ	Παμφίλου μ.
22	30	17	Τ	Θεοφῶρ Τήρωνος.
23	31	18	Π	Διονύσιος καὶ Ρώμης.
24	1	19	Σ	'Αρχιπλοῦ, Φιλίμ., Ἀπρίσιος, Φιλοθέης.
25	2	20	Κ	Διονύσιος ἐκ Κατάνης.
26	3	21	Δ	Τῆς Τυρινῆς, Τιμοθέου, Εὐσταθίου.
27	4	22	Τ	Καθάρᾳ δευτέρᾳ Τῶν ἐπιΕδουγίου.
28	5	23	Π	Πολυκάρπου ἐκ Σμύρνης.
29	6	24	Σ	'Η α' καὶ β' εὐραεῖς τοῦ Προδρόμου.
30	7	25	Κ	Τραπέζης ἀρχ. Κίλεως.
31	8	26	Δ	Πορφυρίου ἐκ Τάβης.
1	9	27	Τ	Τῶν ἁγ. Θεοδῶρων. Προκοπίου.
2	10	28	Π	'Α' Νηστ. ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ.
3	11	29	Σ	Κασσιανῶν τοῦ Ρωμοίου.
4	12	30	Κ	
5	13	31	Δ	

ΜΑΡΤΙΟΣ

'Αρ. Δεζεμαζι-ούλ-εββέλ. 'Οθωμ. Μάστ.

Σ	Γ	Ι	Η	Ε
8	14	1	Τ	Εὐδοκίας ὁσιμαρτ.
9	15	2	Π	Εὐθάλιας μάρτυρος.
10	16	3	Σ	Εὐεργατίου καὶ Κλεονίκου μαρτύρων.
11	17	4	Κ	Γερασίμου ὁσίου.
12	18	5	Δ	Κανανὸς μάρτυρος.
13	19	6	Τ	Β' Νηστειῶν. Γεωργίου τοῦ Παλαμ.
14	20	7	Π	Χρυσῶνος καὶ λοιπῶν.
15	21	8	Σ	Θεοφύλακτος ἐκ Νικομητίας.
16	22	9	Κ	Τῶν ἁγίων 40.
17	23	10	Δ	Κοδόνα μάρτυρος.
18	24	11	Τ	Σωφρονίου ἱερομάρτυρου. Θεοδόσιος.
19	25	12	Π	Θεοφάνους τοῦ ἐπιλογητοῦ.
20	26	13	Σ	Γ' Νηστ. ΤΗΣ ΣΤΑΥΡΟΠΡΟΚΥΝΗΣΕΩΣ.
21	27	14	Κ	Βενεδικτῆ τοῦ ὁσίου.
22	28	15	Δ	'Αγαπίου μ.
23	29	16	Τ	Σαβίνου, Ἰουλιανῶν καὶ Ρωμάνου.
24	30	17	Π	'Αλέξίου τοῦ ἀνθρώπου τοῦ θεοῦ.
25	31	18	Σ	Κυρίλλου ἱερομ. Τῶν ἁγ. Μάρτων.
26	1	19	Κ	Χουράνθου καὶ Λακρίου.
27	2	20	Δ	'Α' Νηστειῶν. Ἰωάννου τῆς Κίλικας.
28	3	21	Τ	'Ιακώβου τοῦ ἐπιλογητοῦ.
29	4	22	Π	Βασίλειος ἱερομάρτ.
30	5	23	Σ	Διονύσιος ὁσίου. (Φάλλ. ὁμ. Κωνσ.)
31	6	24	Κ	Ζαχαρίου ὁσίου.
1	7	25	Δ	Τοῦ Εὐαγγελιστοῦ.
2	8	26	Τ	'Η Συναξίς ἀγαγγέλου Γαβριήλ.
3	9	27	Π	Ε' Νηστειῶν. Μαρίας τῆς Ἀιγυπτίας.
4	10	28	Σ	'Ιακώβου τοῦ νέου.
5	11	29	Κ	Μάρκου ἐκ Ἀρεθουσίου.
6	12	30	Δ	'Ιωάννου συνηγαγῶνος τῆς Κίλικας.
7	13	31	Τ	Υπατίου ἱερομ.

ΙΟΥΛΙΟΣ

'Αρ. Ραμαζάν. 'Οθ. Τεμούζ.

Σ	Γ	Ι	Η	Ε
18	14	1	Δ	Κοσμᾶ καὶ Δαμιανῶ τῶν Ἀναγώνων.
19	15	2	Τ	Καϊάθ. τῆς Τμ. Ἐσθῆτ. ἐν Βλαχέραις.
20	16	3	Π	'Υακίνθου μ. Ἀνατολίου Κηπέλους.
21	17	4	Σ	'Απόστολὸν τῶν Ἱεροσολιμίων.
22	18	5	Κ	'Αθανασίου, Λαμπαδοῦ θανάτου.
23	19	6	Δ	Σισαίου ὁσίου τοῦ Μεγάλου.
24	20	7	Τ	Κυριακῆς τῆς μεγαλομάρτυρος.
25	21	8	Π	Προκοπίου μεγαλ.
26	22	9	Σ	Τῶν ἁγ. Θεοφ. Πατέρων. Μαρτίνου.
27	23	10	Κ	Τῶν ἐν Νικοπόλει 45 μαρτύρων.
28	24	11	Δ	'Η νηστειὸς τῶν ἡμερῶν ἐπὶ Ἐφθήμείας.
29	25	12	Τ	Πρόβου καὶ Ἰλαρίου τῶν μαρτύρων.
30	26	13	Π	'Η Συναξίς τοῦ Ἀρχ. Γαβριήλ.
31	27	14	Σ	Αἰνῶτα ἀποστ., Ἰωσήφ.
1	28	15	Κ	Κηρύκου καὶ Ἰελεῖτης μαρτ.
2	29	16	Δ	'Αθηνογένους ἱερομ.
3	30	17	Τ	Τῶν ἁγ. Θεοφ. Πατέρων. Μαρτίνου.
4	31	18	Π	Αἰμιλιανῶ μάρτυρος.
5	1	19	Σ	Δίου, Μαρτίνου ὁσ.
6	2	20	Κ	'Ηλιὸν προφήτην τοῦ Θεοφίτου.
7	3	21	Δ	Συμεὼν τῶν ἁγ. Χριστῶν Σαλαμ.
8	4	22	Τ	Μαρίας τῆς Μαγδαληνῆς.
9	5	23	Π	Φωκῆ ἱερομάρτ. Ἰσκηλὴ προφ.
10	6	24	Σ	'Αθανασίου μεγαλομάρτυρος.
11	7	25	Κ	'Η κοίμησις τῆς ἁγ. Ἀγνῆς.
12	8	26	Δ	'Ερμολάου καὶ Παρασκευῆς ὁσίου.
13	9	27	Τ	Παντελεήμονος ἱερομάρτυρος.
14	10	28	Π	Παύλου, Τιμῶνος, Παρασκευῆς ἁπ.
15	11	29	Σ	Καλλίνικου καὶ Θεοδοσίας μ.
16	12	30	Κ	Σύλα καὶ τῶν σὺν αὐτῷ ἐκ τῶν Ὁ.
17	13	31	Δ	'Ιωσήφ τοῦ ἀπὸ Ἀρμαθείας.

ΑΥΓΟΥΣΤΟΣ

'Αρ. Σεββάλ. 'Οθωμ. Αγουστός.

Σ	Γ	Ι	Η	Ε
18	14	1	Δ	Πρόδοτος Συναξῶ. ('Αρχ. ἡ νηστ.)
19	15	2	Τ	'Η ἀνακ. λευκ. Στεφάνου προμίου.
20	16	3	Π	'Ιωακίμ, Δαυμάτι, Φαῖντα ὁσίου.
21	17	4	Σ	Τῶν ἐν Ἐφείῳ 7 παιδῶν.
22	18	5	Κ	Εὐαγγελίου καὶ Νόννας μαρτ.
23	19	6	Δ	Η ΜΕΤΑΜΟΡΦΩΣΙΣ ΤΟΥ ΣΩΤΗΡΟΣ.
24	20	7	Τ	Δουλιανῶ ὁσιμαρτ.
25	21	8	Π	Αιμιλιανῶ, Τριτανταφύλλου.
26	22	9	Σ	Μαρθίας ἀποστόλου.
27	23	10	Κ	Λαυρεντίου, Ἰταπόλου.
28	24	11	Δ	Εὐθάλιας μαρτ. καὶ μάρτ.
29	25	12	Τ	Φωτίου καὶ Ἀνικήτης μαρτ.
30	26	13	Π	Μαξίμου, Εὐδοκίας, Εὐφρόνης.
31	27	14	Σ	Μιχαὴλ τῆς προφήτου.
1	28	15	Κ	Η ΚΟΙΜΗΣΙΣ ΤΗΣ ΘΕΟΤΟΚΟΥ.
2	29	16	Δ	Τῆς ἁγ. Μαρίας, Διομήδους μ.
3	30	17	Τ	Μάρκου, Σαβίτου μ.
4	31	18	Π	'Ανδρείου μ.
5	1	19	Σ	Σαμὴλ προφήτου.
6	2	20	Κ	Θαδδαίου ἀπ. Βάσιος μαρτ.,
7	3	21	Δ	'Αθανασίου μαρτ.
8	4	22	Τ	Λέου μ. καὶ Εὐφρασίας ἱερομ.
9	5	23	Π	Εὐθυμίου ἱερομ.
10	6	24	Σ	Βαρθολομαίου καὶ Τίτου ἀπ.
11	7	25	Κ	'Αδωνίου καὶ Ναβαλίου μ.
12	8	26	Δ	Ποιμένων ὁσίου.
13	9	27	Τ	Μανώου τοῦ Αἰθιοπῶ.
14	10	28	Π	Τοῦ Προδρόμου (νηστ.)
15	11	29	Σ	'Αλεξάνδρου ἀρχιεπ. Κωνσταντινουπόλεως.
16	12	30	Κ	Κατάθεσις τῆς Τιμίας Ζώνης.

ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΣ

'Αρ. Ζιλκαδέ. 'Οθωμ. Ἐϊλούλ.

Σ	Γ	Ι	Η	Ε
16	14	1	Δ	Ἀρχὴ Ἰνδίας. Ἡ σὺν Θεοτόκου.
17	15	2	Τ	Μαμάου, Ἰωάν. τοῦ Νησιευτοῦ.
18	16	3	Π	'Ανθίμου ἱερομ. ἐκ Νικομηδείας.
19	17	4	Σ	Βαβύλα Ἀντιοχείας. Μωυσίου προφ.
20	18	5	Κ	Ζαχαρίας προφήτου.
21	19	6	Δ	'Η ἀνάμνησις τοῦ ἐν Κολοσσαίς θαύματος τοῦ ἀγίου. Μιχαήλ.
22	20	7	Τ	Προδότης γεννήσι. Θεοφ. Σαβίτου μ.
23	21	8	Π	ΤΟ ΓΕΝΕΘΙΟΝ ΤΗΣ ΘΕΟΤΟΚΟΥ.
24	22	9	Σ	Ἀρητοδῶρος καὶ Ἀνυροφῶρος τῶν μ.
25	23	10	Κ	Θεοδόσιος ὁσ. Εὐσταθίου μ.
26	24	11	Δ	Διονύσιος ἱερομ.
27	25	12	Τ	Κορηλίου ἑκατοντάχου.
28	26	13	Π	Η ΥΨΩΣΙΣ ΤΟΥ ΣΤΑΥΡΟΥ.
29	27	14	Σ	Νικήτα μ. Φιλοθέου ὁσ.
30	28	15	Κ	Εὐφρασίας μεγαλ. τῆς Πανευφραμ.
31	29	16	Δ	Σοφίας μ. καὶ τῶν 3 ἀγίων θυγατρ.
1	30	17	Τ	Εὐφρασίας ἐκ Γορδίας. Ἀρμάδου.
2	1	18	Π	Τροφίμου, Σαββῆ, Δορυμένου.
3	2	19	Σ	Θαδδαίου ἀπ. Βάσιος μαρτ.,
4	3	20	Κ	'Αθανασίου μαρτ.
5	4	21	Δ	Λέου μ. καὶ Εὐφρασίας ἱερομ.
6	5	22	Τ	Εὐθυμίου ἱερομ.
7	6	23	Π	Βαρθολομαίου καὶ Τίτου ἀπ.
8	7	24	Σ	Εὐφρασίας ἱερομ. Σαββῆ, Δορυμένου.
9	8	25	Κ	Θεοφάνους τῆς ὁσίας.
10	9	26	Δ	'Η μεταστάσις Ἰωάν. τοῦ Θεολογ.
11	10	27	Τ	Καλλιστῶ μ. καὶ τῶν σὺν αὐτῷ.
12	11	28	Π	Χαρίτωνος ὁμολ., Βαρέλ προφ.
13	12	29	Σ	Κυριακοῦ τοῦ ἐνακαρωτοῦ.
14	13	30	Κ	Γρηγορίου ἱερομ. τοῦ Φωτίου.

ΑΠΡΙΛΙΟΣ

'Αρ. Δεζεμαζι-ούλ-εββέλ. 'Οθωμ. Νισάν.

Σ	Γ	Ι	Η	Ε
10	14	1	Π	Μαρίας τῆς Ἀιγυπτίας.
11	15	2	Σ	Τοῦ Λαζάρου. Τίτου τοῦ ὁσίου.
12	16	3	Κ	ΤῶΝ ΒΑ'ΙΩΝ. Νικήτα ὁσίου.
13	17	4	Δ	Γεωργίου μ. τοῦ ἐν Μαλακί.
14	18	5	Τ	Κλαυδίου.
15	19	6	Π	Εὐθυμίου ἀρχ. Κηπέλους.
16	20	7	Σ	Καλλικπίου μάρτυρος.
17	21	8	Κ	'Επιφάνους ἀπ.
18	22	9	Δ	Εὐφροσύνης μάρτυρος.
19	23	10	Τ	ΤΟ ΑΓΙΟΝ ΠΑΣΧΑ. Τρεντίου μαρτ.
20	24	11	Π	'Αντίπα ἱερομ. ἑπισκ. Περγάμου.
21	25	12	Σ	Βασίλειον ἐκ Παρίου.
22	26	13	Κ	Μαρίνου Πάπα Ρώμης.
23	27	14	Δ	'Αριστάρχου μάτρ.
24	28	15	Τ	ΤΗΣ ΣΟΔΟΧΟΥ ΠΗΓΗΣ. Λεωνίδου.
25	29	16	Π	'Αγαπίου, Εὐφρόνης καὶ Χιονίας μ.
26	30			

— Πατέρα, ηύρατε την ομβρέλλα της Μαρίκας; ... Όχι, δὲν θὰ κάμω ἐκδρομὴν μὲ ποδήλατον, ἢ Μαρίκα τὸ ἀποστρέφεται.

Τὸ ἑσπέρας ὁ Μπρουσκάιλ εἶχεν ἰδιαιτέρα μυστικοσυμβούλια μὲ τὴν γυναῖκά του, ἐνῶ καὶ οἱ δύο καθήμενοι ὑπὸ τὰς πλατάνους ἀνέπνεον τὴν αὔραν.

— Χμ! ἔλεγεν ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρόν, ὡσεὶ μονολογῶν, ἢ γεηὰ εἶναι τρελλὴ διὰ τὴν ἐγγονὴν της καὶ θὰ τὴν κάμη μοναδικὴν κληρονόμον της, καὶ τότε ...

Ἄν ὁ Μπρουσκάιλ ὠμίλει τοιοῦτοτρόπως εἰς τὴν γυναῖκά του, μὴ νομίζετε, ὅτι τὸ ἔκαμνε διὰ τὴν ζήτησιν συμβουλῆν. Δὲν θὰ ἦτο ἄνδρας, καθὼς αὐτὸς ἐφαντάζετο, ἂν ἐξήρτα τὰς ἀποφάσεις του ἀπὸ τὴν γνώμην τῆς συζύγου του. Ἄλλ' ἦτο ὀπωσδήποτε ἀνάγκη νὰ ὁμιλήσῃ καί, ἐπειδὴ δὲν εἴμποροῦσε νὰ τὰ εἰπῆ εἰς κανένα ἄλλον ...

Ἄλλὰ καὶ ἡ Κατερινέττα δὲν ἐτόλμα νὰ ἐπιφέρῃ παρατηρήσεις. — Μάλιστα, ἔλεγεν, ἀπὸ ὥρας εἰς ὥραν φαίνεται νὰ εἶναι ὅπως τὸ λές.

Ἐν ἄλλο βράδυ ὁ Βερτράνδος ἤκουσε τοὺς γονεῖς του νὰ ὁμιλοῦν. Κάτι τοῦ ἐπιθύρισε εἰς τὴν ψυχὴν, ὅτι συνωμίλουν διὰ πρᾶγμα πολὺ θλιβερὸν δι' αὐτόν.

— Ὡστε λοιπὸν, ἐσκέπτετο, ἀληθινὰ προσπαθοῦν νὰ νυμφεύσουν τὸν Κυπριανὸν μὲ τὴν Μαρίκαν;

Ὅλην τὴν νύκτα ὁ νέος ἐκλαυσε ἐξ ἀπελπισίας.

— Ἄλλ' ἐμὲ, ἐμὲ ἀγαπᾶτε, ἔλεγε καθ' ἑαυτόν, ὡσανεὶ εἶχεν ἐμπρὸς τοῦ τὴν Μαρίκαν καὶ τῆς ὠμίλει. Ἐμὲ κατὰ πρόωτον ἠγαπήσατε. Ὡ! εἶναι ἀλήθεια, ὅτι οἶς εἶμαι ἀποκρουστικὸς ἀπὸ τινος ἐξ αἰτίας αὐτῆς τῆς πληγῆς μου ἄλλ' αὐτὸ θὰ περάσῃ, δεσποινὶς Μαρίκα. Μὴ μὲ παρατηρήτε, ἀκούετέ με μόνον καὶ θὰ ἀισθανθῆτε πόσον ἡ κορδία μου οἶς ἀγαπᾷ, πόσον εἶναι ὠραία ἐκεῖνη!

Ἐξαφνα ἀνετινάχθη ἀπὸ τῆς κλίνης καί, ἐπανερχόμενος εἰς τὴν πραγματικότητά, ἐννοῶν, ὅτι ἦτο ἀδύνατον νὰ παρουσιασθῆ πρὸ τῆς παλαιᾶς του φίλης, ἀπεφάσισε νὰ τῆς γράψῃ.

Μάλιστα, θὰ τῆς ἔγραφε, θὰ ἐξέθετεν ἐπὶ τοῦ χαρτοῦ ὅλας τὰς θλίψεις του, θὰ ἐξεδήλωνε τὴν μυστικὴν πρὸς τὴν Μαρίκαν ἀγάπην του καί, ἀφοῦ θὰ ἔδιδε τὸ γράμμα αὐτὸ εἰς τὸ ταχυδρομεῖον, θὰ ἐκρύπτετο μερικὰς ἡμέρας, ἕως ὅτου τὸ πρόσωπόν του θεραπευθῆ ἀπὸ τῆς πληγῆς. Μὲ τὴν ἀπόφασιν δὲ αὐτὴν ἐλάμβανε τὴν πένναν καὶ μὲ νευρικὸν χερὶ ἔγραφε μερικὰς γραμμὰς. Ἄλλὰ τὴν στιγμὴν, καθ' ἣν ἦτο ἔτοιμος νὰ θέσῃ τὸ γράμμα εἰς τὸν φάκελλον, κατελαμβάνετο ὑπὸ φόβου. Ἄρα γε τὸ εἶχε γράψῃ καλῶς; Μήπως εἶχε λάθῃ; Μερικαὶ λέξεις τοῦ ἐφαίνοντο ἀνορθογραμμέναι καὶ παρετήρει τὸ λεξικόν, μερικαὶ φράσεις τῶ ἐφαίνοντο κακῶς συντεταγμέναι, ἄλλ' αὐτὸς δὲν ἠδύνατο νὰ τὰς διορθώσῃ, δὲν ἐγνώριζε τὸ πῶς. Ἐν τούτοις καὶ μίαν ἄλλη σκέψιν τὸν ἐνάρκονεν:

— Ἄν ἡ δεσποινὶς Μαρίκα ἠγάπα ἀληθινὰ τὸν Κυπριανόν;

Ἐξέσχίζε τότε τὸ γράμμα καί, ριπτόμενος εἰς τὴν κλίνην, ἤραζε πάλιν νὰ κλαίῃ.

Ἡ Αἰκατερίνη ἔβλεπεν, ὅτι ὁ υἱὸς της ὑπέφερεν, ἀλλὰ δὲν ἐγνώριζε πόθεν προήρχετο ἢ θλίψιν του αὐτῆ.

Ἡ μήτηρ του τὸν ἠγάπα καὶ μάλιστα ἠσθάνετο μίαν μυστικὴν προτίμησιν δι' αὐτόν, ἀφοῦ ἦτο ὁ δευτερότοκος, ὁ ἠδικημένος. Ἴσως μάλιστα ἔλυπετο δι' αὐτό. Ἐν πάσῃ περιπτώσει ἦτο ἀνήσυχος διὰ τὸν υἱὸν της. Τοῦ ἔφερε γλυκὴ τὴν πρωΐαν, ἐνῶ ἀκόμη εὐρίσκετο εἰς τὸ κρεβάτι καὶ τοῦ παρεσκεύαζε κρυφὰ καφέ, καὶ τοῦτο, διότι ὁ Μπρουσκάιλ δὲν ἐπέτρεπε νὰ κατεξοδεύεται ὁ καφὲς καὶ ἠνείχετο τὴν χρῆσιν του μόνον τὰς Κυριακάς καὶ τὰς ἑορτάς.

— Ἐλα, Βερτράνδε μου, ἔλεγεν ἡ μητέρα εἰς τὸ παιδί της σιγᾶ-σιγά, διὰ νὰ μὴ ἐξυπνήσῃ τὸν ἄνδρα της, πὺς τὸν καφέ, ποῦ σοῦ ἔκαμα; θέλεις καὶ λίγο κονιάκ μέσα;

Ὁ Βερτράνδος δὲν ἠθέλεε κονιάκ, δὲν ἠθέλεε μάλιστα οὔτε καφέ. Τότε διατί ἦτο λυπημένος;

— Μήπως μὲ τὸ κτύπημα τοῦ Κυπριανοῦ ὁ Βερτράνδος ἔπαθε κάτι στὸ κεφάλι;

Ἡ Κατερινέττα ἐπιθύρισε δύο λόγια εἰς τὸν ἄνδρα της σχετικῶς πρὸς τὴν ἀνησυχίαν της αὐτῆ.

Ὁ Μπρουσκάιλ ἐξεπλάγη. Πῶς; ὑπέφερεν ὁ Βερτράνδος; Μπᾶ! Ἄλλὰ ἦτο πολὺ πιθανὸν αὐτὸ τὸ κτύπημα νὰ τοῦ ἔταραξε κάπως τὸ μυαλό. Ὅταν τὰ ρολόγια τὰ κτύπησετε κάπου, ἐκεῖνα παύουν νὰ ἐργάζονται ἢ ἐργάζονται ἐλαττωματικά. Ἄρα γε καὶ τὸ μυαλό τοῦ ἀνθρώπου δὲν εἶναι σὰν τὸ ρολοῖ; Δι' αὐτὸ ἔπρεπε νὰ ἐξετασθῆ τὸ πρᾶγμα.

Ἡ Αἰκατερίνη προσέθεσεν:

— Ἴσως πάλιν εἶναι ἀπὸ φιλοτιμίαν. Μόνον αὐτὸς ἐργάζεται στὰ χωράφια, ἐνῶ ὁ Κυπριανὸς δὲν κάμνει τίποτε. Ἐπειτα, ὅταν αἱ κυρταὶ ἐρχονται σπίτι, δὲν ταῖς παρουσιάζομεν τὸν Βερτράνδον μας, ὡσὰν νὰ εἶχαμεν ἕνα καὶ μόνον παιδί. Ἴσως λοιπὸν ὁ Βερτράνδος μας εἶναι ψυχραμένος, ἴσως ἠθέλεε νὰ κάμη καὶ αὐτὸς τὴν γνωριμίαν των.

— Καλά, καλά. Ἄν εἶναι ἔτσι, παρετήρησεν ὁ Μπρουσκάιλ, τὴν προσεχῆ φορὰν ποῦ θὰ ἔλθουν, θὰ τοῦ πῶ νὰ παρουσιασθῆ.

Ὅντως, ὅταν μετὰ τινος ἡμέρας ἡ κυρία Καλουμένη καὶ ἡ ἐγγονὴ της ἐπεσκέφθησαν τοὺς Μπρουσκάιλ, ὁ πατὴρ ἔστειλε τὸν Κυπριανὸν νὰ φωνάξῃ τὸν Βερτράνδον. Ἄλλ' αὐτὸς ἀπεμακρύνθη ἀντὶ νὰ πλησιάσῃ.

— Τί διάβολο! ἐφώνασεν ὁ Κυπριανός; δὲν θέλεις λοιπὸν νᾶλθῃς;

— Ὅχι! δὲν θέλω!

— Διατί; αἱ γυναῖκες δὲν θὰ σὲ φᾶνε! Μὴ φοβεῖσαι, ἔχουν ἰδεῖ καὶ ἄλλους βλάκας σὰν κ' ἐσένα.

— Πήγαινε μονάχος σου, σὺ κάνεις γιὰ δύο βλάκας.

— Τί ψάλλεις αὐτοῦ, μασκαρᾶ;

— Νὰ μ' ἀφήσῃς ἤσυχον.

Καὶ ὁ Βερτράνδος ἀπεμακρύνθη, διὰ νὰ ἴδῃ τί κάμνουν οἱ ἐργαταὶ εἰς τοὺς ἀγρούς.

Ἐτρεψε, δὲν ἀνεγνώριζε πλέον ἑαυτόν. Γενικῶς ἠσθάνετο σεβασμὸν πρὸς τὸν ἀδελφόν του, ἀλλὰ εἰς τὴν περίστασιν ταύτην ...

Ἐπέστρεψεν εἰς τὸ σπίτι εὐγᾶ. Εἰς τὴν ἐρημον αἴθουσαν, ὅπου ἐμβῆκεν, ἐφαντάσθη, ὅτι ἠσθάνετο ἐν ἡδὺ ἄρωμα ὡς ἐν τεμάχιον τῆς ψυχῆς τῆς δεσποινίδος Μαρίκας, τὸ ὁποῖον ἔμεινε δι' αὐτόν.

— Ὅχι, ὄχι, δὲν εἶναι δι' ἐμὲ, ἐπιθύρισε μὲ θλίψιν, ἀναβαίνων εἰς τὸ δωμάτιόν του.

Ὡ! θὰ ἠθέλεε νὰ βάλῃ φωτιὰ εἰς ἐκεῖνο τὸ σαλόνι!

Τὰς ἐπομένας ἡμέρας καθίστατο ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον νευρικός. Δὲν ὠμίλει πρὸς τοὺς γονεῖς του κατὰ τὰ γεύματα. Εἰς τοὺς ἀγρούς δὲν ἤξευρε τί ἔκαμνε. Διέτρεχε τὰ λιβάδια καὶ τὰς ἀμπέλους μὲ ἀκαμψίαν φαντάσματος.

Μίαν ἡμέραν ἤκουσε τὸν ἀδελφόν του νὰ ὁμιλῆ μὲ ζωνρότητα περὶ τῆς λέμβου. Ὁ Μπρουσκάιλ, καθὼς ὅλοι οἱ χωρικοί, ποῦ ἔχουν παρὰ τὸν ποταμὸν κτήματα, διέθετε μίαν λέμβον.

(ἀκολουθεῖ)

ΠΡΩΤΟΧΡΟΝΙΑΣ ΔΩΡΟ

Τοῖς φίλοις ***

Μὴ ἔχων ἄλλα δῶρα, ἐσκέφθην νὰ οἶς στείλω
μὴν εὖσομ' ἀνοδοέσμη στὸ χάριν' αὐτὸ φύλλο,
νάχῃ δὴ τρεῖ' ἀπ' ὅλα
ἀνθὴ εὖμορφα πλεμένα,
ποῦναι μόνον μέσ' στοὺς κήπους
τῶν καρδιῶν μας φυτεμένα.

Στὴν μέση θᾶν' μεγάλο λούλουδ' ἀπ' τὴ Φιλία
μὲ τὸ οὐράνιο χρῶμα Παραδείσ' εὐωδία,
λευκὰ στὰ πλάγια τ' ἄλλα ἀπ' τ' Αἰσθημα κομμένα
μὲ κόκκινα Ἀγάπης θερμῆς σφιγτοδεμένα.
Καὶ τριγύρω σ' αὐτὰ ὅλα
Σταθερότητος κλωνάρια
καὶ Εὐκρινείας νάχῃ
πάντ' ἀμάραντα βλαστάρια!

Φ. ΡΑΥΜΟΝΑΟΣ

ΤΟ ΤΥΜΠΑΝΟΝ ΤΗΣ ΠΡΩΤΟΧΡΟΝΙΑΣ

ΕΥΧΑΙ ΤΩΝ ΜΕΓΑΛΩΝ ΠΡΟΣ ΤΟΥΣ ΜΙΚΡΟΥΣ

Ὁ γάμος του ἔγινεν ἀπλούστατα, καθὼς φυσικώτατα εἶχε γίνει ἡ γνωριμία των. Ἐκεῖνος, νέος τριακοντούτης περίπου, λογιγράφος καὶ δημοσιογράφος ἔκείνη εἰκοσιδύο ἔτων, κόρη εἰσοδηματίου. Μετὰ τὰς πρώτας γνωριμίας, ἐρρίφθη ἡ ἰδέα τοῦ συνοικεσίου καί, ἐπειδὴ δὲν ὑπῆρχεν ἀνάγκη πληροφοριῶν ἑκατέρωθεν, ὁ γάμος δὲν ἐβράδυνε νὰ τελεσθῆ.

Εὐρωπαϊκὸν περιοδικὸν ἔκαμεν εἰς εὐρὸν κύκλον λογίων, κοινωνιολόγων, ἐπιστημόνων καὶ σοφῶν τὴν ἐξῆς ἐρώτησιν: «Ποῖαν εὐχὴν ἀπευθύνετε εἰς τὰ παιδιὰ μας ἐπὶ τῷ νέῳ ἔτει;» Αἱ ἀπαντήσεις, ἀφθονώταται, ἐδημοσιεύθησαν εἰς τὸ πρωτοχρονιατικὸν φύλλον τοῦ περιοδικοῦ τούτου καὶ ἐξ αὐτῶν μεταφερομέν τινες χάριν τῶν μεγάλων καὶ τῶν μικρῶν ἀναγνωστῶν μας.

Ἡ τελετὴ ὑπῆρχεν ἀπλουστάτη, ἐγένετο εἰς τὴν ἐκκλησίαν, καὶ μετ' αὐτὴν ἐν οἰκογενειακῶν γεύμα ἐπηκολούθησε. Κατόπιν ἐπαελήφθη ἡ ζαῆ τοῦ ἀνδρός ἐκείνου, τοῦ ἀφιερωμένου εἰς τὰ βιβλία, εἰς τὰ χειρόγραφα, εἰς τὴν φιλολογίαν. Ὁ γάμος του δὲν τὸν ἔκαμε νὰ ἀισθανθῆ ἰεὸν τι αἰσθημα. Ἐἶχε ἴσως ζοὴν τακτικωτέραν, ἀλλὰ δὲν τὴν ἐδόνει τὴν ζοὴν ταύτην οὐδεμίαν ἰδιαιτέραν χαρὰ, οὐδεμίαν νεωτέρα συγκλήσιν.

§ Εὐχομαι εἰς τὰ παιδιὰ μας νὰ γίνουν μεγάλοι καὶ νὰ ἀποθάνουν παιδιὰ.

§ Εὐχομαι, ὅπως τὰ παιδιὰ μας μεγαλώσουν καὶ ἀποκτησούν τὰ τρία ἀπαραίτητα παιδιὰ, χάριν τῆς αἰξήσεως τοῦ πληθυσμοῦ τῆς πατρίδος των.

§ Τί εὐχομαι εἰς τὰ παιδιὰ μας; νὰ μείνουν πάντα παιδιὰ.

§ Τοῖς εὐχομαι ὑγίαν καὶ πνεῦμα.

§ Εὐχομαι εἰς τὰ παιδιὰ νὰ ἔχουν γονεῖς τρυφεροῦς καὶ νοήμονας. Αὐτὸ περιλαμβάνει ὅλα τὰ ἄλλα.

§ Οὐδὲν ἄλλο δύναται τις πρὸ πάντων νὰ εὐχθῆ εἰς τὰ παιδιὰ μας, περὶ νὰ τύχουν καλῆς ἀνατροφῆς καὶ ἀναπτύξεως. Ἐκπαιδευσις χρηδαία καὶ ἀετλής, καθιστᾷ τὰ παιδιὰ μας ἀνδρας ἀνικάτους τὰ δράσωιν ἐπὲρ ἑαυτῶν καὶ ὑπὲρ τῶν ἄλλων. Ἄς ἀνεπτυχθῆ εἰς τὰς ψυχὰς των τὸ αἰσθημα τῆς ἀγάπης πρὸς τὸ καλόν, τὸ ἀληθές καὶ τὸ ὠραῖον πρὸς τὴν καλοσύνην, τὴν ὑπακοὴν καὶ τὸ σέβας, τὸ ὁποῖον πρέπει νὰ ἔχουν πρὸς τοὺς ἀνωτέρους των.

§ Εὐχομαι εἰς τὴν νεάν γενεάν νὰ μὴ καταληφθῆ ἀπὸ τὸν φόβον τῆς ζωῆς.

§ Μίαν εὐχὴν ἔχω νὰ δάσω εἰς τὰ παιδιὰ μας καὶ νὰ τοῖς εὐχθῶ καλοσύνην καὶ πτωχείαν. Δι' αὐτῶν οὐριεν θὰ ἀγαπήσωσιν τὴν ζοὴν καὶ τὴν ἐργασίαν, αἰτίνας εἶναι ἡ πηγὴ πάσης χαρᾶς.

§ Τοῖς εὐχομαι καλὸς γονεῖς καὶ καλλιτέρους διδασκάλους. Τοῖς εὐχομαι ἐπίσης νὰ γνωρίζουν νὰ χαίρωνται τὴν ζοὴν καὶ, ἐπειδὴ εἶναι μικρὰ ἀκόμη, νὰ παίζων μετ' ἡς καὶ τῶν τῶν, χωρὶς νὰ διακόπτουν τὴν χαρὰν των μετ' ἡς περιέργειαν νὰ ἐξερευνησούν τί κρύπτουν ἐντὸς των τὰ στοιχεῖα αὐτὰ τῆς χαρᾶς των.

* Ὅταν μὲν εἶναι παιδιὰ, νὰ ἔχωσιν εὐτυχισμένην παιδικὴν ἡλικίαν καί, ὅταν μεγαλώσουν, νὰ εἶναι καλοὶ καὶ ἐνθεουσιώδεις ἀνδρες.

§ Οὐειροπελῶ, ὅπως τὰ παιδιὰ μας μείνουν πάντα μικρὰ.

§ Ἐάν ἦμην ἡ εἰμαρμένη, θὰ νύχόμην εἰς τὰ παιδιὰ μας νὰ μείνουν αἰωνίως μικρὰ ἄλλ' ἐπειδὴ πρέπει νὰ μεγαλώσουν, θὰ νύχόμην εἰς αὐτὰ νὰ διατηρήσουν ὅσον τὸ δυνατόν μακρότερον χρόνον τὴν ὠραίαν εὐκρίνειαν, τὴν ὁποῖαν τώρα ἀναγινώσκω μέσα εἰς τὰ ἄσθῶ των μάτια.

§ Εὐχομαι εἰς τὰ παιδιὰ μας γονεῖς, οἱ ὁποῖοι οὐδέποτε νὰ ἐκόθθησαν... τὸ διαζύγιον.

§ Μίαν εὐχὴν ἔχω διὰ τὰ παιδιὰ μας: ν' ἀποκτήσουν περισσότερα παιδιὰ, ἀφ' ὅσα εἶχον οἱ γονεῖς των.

§ Νὰ διατηρήσουν ὅσον τὸ δυνατόν περισσότερον τὴν παιδικὴν των ψυχὴν καὶ τὰ παιδικὰ ὄνειρα.

§ Δὲν εἶμαι οὐτε παιητῆς οὐτε λογιγράφος, διὰ νὰ πλέξω τὰς εὐχὰς μου διὰ τὰ παιδιὰ μας. Ἐν τούτοις τὰ εὐχομαι γονεῖς, εἰ ὁποῖοι νὰ τὰ ἀγαπῶν τρυφερά, ἀλλὰ καὶ νὰ μὴ κύπτουν εἰς κάθε φαντασιοπληξίαν τῶν μικρῶν των.

Ὁραῖαι εὐχαί. Ἐκλεκταὶ καὶ ἀντάξια τῶν μεγάλων διανοιῶν, αἱ ὁποῖαι τὰς ἀπηύθυναν. Δι' αὐτὸ καὶ ἡμεῖς εὐχόμεθα εἰς τὰ παιδιὰ μας τὴν ἐκπλήρωσιν ὅλων τῶν ἀνωτέρων εὐχῶν ἐνταύτῳ.

του χρόνια, ὅταν καὶ αὐτὸς μικρὸς ἐξήρτα τὰς χαρὰς του ἀπὸ τὰς θωπείας τῆς μητρὸς του καὶ ἀπὸ τὰ παιγνίδια του. Ὡ! πόσον εὐτυχὴς ἦτο εἰς τὸ πλευρὸν τῆς! Ἐταίξεν, ἔτρεχε κοντὰ τῆς, τὴν ἐθάπνευε καὶ πάντοτε εἰς τὸ πρόσωπόν τῆς ἐπῆνθει τὸ μεϊδιάμα τῆς χαρᾶς. Ὅτε αἴφνης «κράκ» κτυπᾷ ἡ θύρα ἦτο ὁ πατερας. Ὅλα οὐτὰ ἔπρεπε νὰ παύσουν. Ἡ σκυθρωπὴ φυσιογνωμία τοῦ πατρὸς του δὲν ἠγείετο αὐτὰς τὰς παιδικὰς τρέλλας. Ἡθελς τὰ πάντα ψυχρὰ, μηχανικά, ἄστοργα. Ἐνεθυμεῖτο ἀκόμη, ὁ σοβαρὸς δημοσιογράφος τῆς σήμερον, ὅταν ἦτο μικρὸ παιδί, ποῖαν παγερὰν ἐντύπωσιν τοῦ προξένει αὐτῆ ἡ στυγνὴ καὶ ἀδιάφορος φυσιογνωμία τοῦ πατρὸς του. Ἄλλ' ἀπὸ σκέψεως εἰς σκέψιν καὶ ἀπὸ ἐποχῆς εἰς ἐποχὴν ἐφθασε καὶ μέχρι τῆς σημερινῆς ἡμέρας.

Μήπως καὶ ὁ ἴδιος τώρα δὲν ἦτο στυγρὸς, παγερὸς εἰς τὴν γυναῖκά του, ἡ ὁποῖα ἦτο ὅλη ἀγάπη δι' αὐτόν, καὶ εἰς τὸ παιδί του, τὸ ὁποῖον ἔπρεπε νὰ τοῦ εἶναι ἡ μόνη του χαρὰ; Πολλὰκις εἰς στιγμὰς μελαγχολίας εἶχε μετανοήσει διὰ τὸν γάμον του. Θὰ ἦτο, ἐσκέπτετο, εὐτυχέστερος, ἀντὶ νὰ πάρη αὐτὴν τὴν τρυφερὰν ὑπερξίν, νὰ ἐρρίπτετο εἰς τὰ σαλόνια εἰς τοὺς χοροὺς τῆς ἀνωτέρας ἀριστοκρατίας. Εἶχε θέσει ἐκεῖ τὸ ἰδανικόν του καὶ ἐπλητέεν. Ἐν τούτοις τὸ ἰδανικόν τῆς εὐτυχίας, τὸ ὁποῖον ἐξήτει ἄλλοῦ, εὐρίσκετο δι' αὐτόν ἐν τῇ πραγματικότητι καὶ ὁμοῦς ἔμεγε δι' αὐτόν ἀκατάληπτον καὶ ἐγκαταλελειμμένον.

Τί ἔλειπεν ἀπὸ τὴν Λουκίαν, τὴν τρυφερὰν τοῦ γυναῖκα, τὸ ὁποῖον νὰ μὴ πληρόνη τὸ ἰδανικόν του; τί ἔλειπεν ἀπὸ τὸ χαριτωμένον του παιδί; Καὶ ὁμοῦς ἐκείνη ἐφθινεν εἰς τὸ πλευρὸν τῆς ἀδιαφορίας τοῦ συζύγου τῆς καὶ τὸ μικρὸ του ἀνετρέφετο ὑπὸ μόναν τὰς θαλπερὰς θωπείας τῆς μητρὸς, ἣτις προσεπάθει ν' ἀναπληρώσῃ καὶ τὴν πατρικὴν ἀγάπην.

Ἄστε αὐριον καὶ ὁ μικρὸς του, ὅταν θὰ ἐμεγάλωνεν, ὅταν θὰ ἐγίετο καὶ αὐτὸς πατήρ, θὰ ἐνεθυμεῖτο, καθὼς αὐτὸς τώρα, τὴν μελαγχολικὴν, τὴν ἀδιάφορον φυσιογνωμίαν τοῦ πατρὸς του καὶ θὰ ἐφριπτεν εἰς τὴν ἀνάμνησίν τῆς. Ὡ! ὄχι, δὲν ἔπρεπε νὰ γίνῃ αὐτό.

Ὁ δημοσιογράφος ἐξηκολούθει νὰ κτυπᾷ ρυθμικῶς τὸ παιδικὸν τύμπανον, ἐνῶ αἱ σκέψεις αὐταὶ ὠρχύντο εἰς τὸν νοῦν του. Τὰ βήματά του τώρα διηύθυνε μακρὰν ἀπὸ τὸ σαλόνι ἐκεῖνο, διηλύθε τὸν διάδρομον, καὶ πάντοτε, κρούων τὸ τύμπανον, ἐφθασεν εἰς τὸν κοιτῶνα, ὅπου ἦτο τὸ παιδί του. Εἰς τὸ πλευρὸν, σκυμμένη ἐπὶ ἐνὸς ἀνακλίνεσθου, εἶχεν ἀποκοιμηθῆ ἡ μητέρα του. Τὸ παιδάκι ἐκοιμάτο μετ' ὁ μεϊδιάμα εἰς τὰ χεῖλη. Ὁ δημοσιογράφος ἀνελύθη εἰς δάκρυα. Μία χορδὴ, ἀθιμτος ἔως τώρα χορδὴ τῆς καρδιάς, τὸν ἔθιγεν. Ἦτο ἡ χορδὴ τοῦ πατρικοῦ αἰσθηματος.

Κτυπᾷ δυνατώτερα τὸ μικρὸ τύμπανον τὸ παιδί ἀνοίγει τὰ ματάκια του, ἀλλὰ, μόλις βλέπει τὴν πατρικὴν φυσιογνωμίαν, σκυθρωπάζει. Τότε ὁ δημοσιογράφος ρίπτεται εἰς τὸ μικρὸ κρεβατάκι τοῦ μικροῦ, τὸ ἀγκαλιάζει, τὸ φέρει εἰς τὰ χεῖλη του καὶ τὸ λούει μετ' ὁ φιλίᾳ.

— Παιδί μου! ἀγαπητό μου παιδί! ἐπανελάμβανεν.

Ἐν τῷ μεταξύ ἐξύπνησε καὶ ἡ Λουκία. Ἐκπληκτος ἔτριβε τὰ μάτια τῆς, νομιζουσα, ὅτι ὄνειρευετο. Ἄλλ' ἦτο ἀλήθεια, καὶ τότε ὁ πατήρ, ἡ μητέρα καὶ τὸ παιδί ἀπετέλεσαν ἓνα ὠραῖον σύμπλεγμα ἀγάπης, γαλήνης καὶ χαρᾶς, τὴν ὁποῖαν τοῖς εἶχε προσκομίσει πρώτην φορὰν ἀπὸ ἐνὸς καὶ πλέον ἐποχῆς τὸ μικρὸν, τὸ παιδικὸν τύμπανον τῆς πρωτοχρονιας.

(Paul de Chamville)

ΚΑΠΟΙΟΣ

ΑΠὸ ΣΑΒΒΑΤΟΥ Εἰς ΣΑΒΒΑΤΟΝ

Συγχαρητήρια. — Εἰς τὸν ἀγαπητόν μου φίλον κ. Κωνστ. Βαξεβανόπουλον, τελέσαντα τῇ 25 Δεκεμβρίου τὰς ἐρασιμαθίας του μετὰ τῆς δεσποινίδος Βασιλικῆς Θ. Σακελλαρίδου, εὐχομαι ταχεῖαν τὴν στέψην, εἰς δὲ τοὺς γονεῖς αὐτῶν ἀπευθύνω τὰ θερμά μου συγχαρητήρια. — Θωμ. Παπ.

Ἐκτακτον, ἔξοχον, διδακτικώτατον καὶ διὰ πρώτην φορὰν εἰς τὴν πόλιν μας τὸ τετραπρακτον δράμα «Ὁ Γέρον Ἡθοποιός». Ὅλοι πρέπει νὰ παραλάσσουν πρὸ τῶν γοητευτικῶν σκηνῶν του, τὰς ὁποῖας προβάλλει ὁ κίνηματ. «Ἀμφιθεάτρον».

Ἡ Λουκία - ἦτο τὸ ὄνομα τῆς συζύγου - ἔφερε μετ' ὑπομονὴν τὴν στάσιν αὐτὴν τὴν ψυχρὰν τοῦ ἀνδρός τῆς καὶ προσεπάθει μετ' ὁ θωπείας καὶ μετ' ὁ περιποιήσεως νὰ τὸν ἀποσπάσῃ ἀπὸ τὴν ἀδιαφορίαν του. Ἐκεῖνος ἦτο τακτικὸς ὡς φρολόγιον, ἀλλὰ καὶ ψυχρὸς καθὼς ἡ μηχανὴ του.

Αἴφνης μίᾳ εἰδήσει ἐτάραξε φαιδρῶς τὴν μονότονον ἐκείνην ζοὴν. Ἡ Λουκία θὰ ἐγίετο μητέρα. Ὅντως, ἐν ἔτος ἀπὸ τοῦ γάμου τῆς, κατὰ τὰς τελευταίας ἡμέρας ἐνὸς ψυχροῦ Δεκεμβρίου, ἡ Λουκία ἐγέννησεν ἐν εὐτραφῆς, ἐν χαριτωμένον ἀγοράκι. Τὸ ἐβάπτισαν ὀλίγας ἡμέρας μετὰ ταῦτα καὶ τὸ ὀνόμασαν Ἄνδρεαν, τὸ ὄνομα τοῦ πάππου του. Ἄλλ' ἡ ἐμφάνισις τοῦ μικροῦ μόνον τὴν ζοὴν τῆς μητρὸς ἐθέρμανεν ὁ πατήρ του ἐρρίφθη πάλιν εἰς τὰ βιβλία του καὶ ἐδέχετο μετ' ἀδιαφορίαν κάθε ἰεὸν, ποῦ τοῦ ἔλεγον διὰ τὸ παιδί του.

— Ὁ Ἄνδρεας μας ἔβγαλε τὸ πρῶτό του δόντι.

— Ὁ Ἄνδρεας μας ἐφέλλισε, γιὰ πρώτην φορὰν: μπαμπᾶ.

— Ὁ Ἄνδρεας μας ἔκαμε τὰ πρῶτα βήματα.

Ὁ σύζυγος ἦκουε μετ' ὁ δυσκόλως ἀπεκρυπτομένην ἀδιαφορίαν ὅλας αὐτὰς τὰς εὐχαρίστους εἰδήσεις καὶ ἀπήντα μετ' ἔν:

— Ναί!

Ἄλλὰ ὑπὸ τὸ: «ναί» αὐτὸ ἐκρύπτετο ἡ φράσις:

— Αἶ, καλά, καὶ τί μετ' ὁ τούτο; ὅλα αὐτὰ θὰ γίνων, διότι πρέπει νὰ γίνων.

Ἐν ἔτος μετὰ ταῦτα, κατὰ σύστασιν τῆς πενθερᾶς του, ὁ δημοσιογράφος ἀπεφάσισε νὰ δώσῃ γεῦμα εἰς μερικὸς φίλους καὶ οἰκογενεῖας ἐπὶ τῇ συμπληρώσει τοῦ πρώτου χρόνου τοῦ Ἄνδρεα. Τὸ γεῦμα ὀρίσθη νὰ γίνῃ τὴν ἐσπέραν τῆς πρωτοχρονιας.

Ἐγένετο, συνεκετρώθησαν περὶ τὰ εἰκοσιπέντε περίπου πρόσωπα, τὰ ὁποῖα μετ' ὁ φαιδρότητα περισσοτέραν ἀπὸ τὸν Ἄμφιτρούωνα ἐώρτασαν τὴν πρῶτην ἐπέτειον τοῦ μικροῦ. Κατὰ τὸ γεῦμα ἠνοίχθησαν καὶ σαμπάνια, ἐγένοντο καὶ προσδόσεις. Ἄλλὰ ἡ εὐθυμία τοῦ γεύματος ἔληξε μαζί μετ' ὁ γεῦμα καὶ τὴν μίαν μετὰ τὸ μεσονύκτιον ἡ αἴθουσα τοῦ σπιτιοῦ, κεκορησμένη ἀπὸ καπνοῦς καὶ ἀναθυμιάσεις, ἦτο πλέον κενὴ ἀπὸ τὰς ἐπισκέπτας. Ἡ Λουκία, κουρασμένη καὶ αὐτῆ, εἶχεν ἀποσυρθῆ εἰς τὸ δωμάτιόν τῆς παρὰ τὸ λίκνον τοῦ ἐορτάζοντος μικροῦ. Ὁ πατέρας μόνον ἀπέμεινεν εἰς τὴν αἴθουσαν, κρηφωμένος σχεδὸν ἐπὶ μίᾳ πολυθρόνας.

Ἐξαφνα διακρίνει ἀντικρὺ του ἐν παιδικὸν τύμπανον ἐπάνω εἰς ἐν κάθισμα. Ἦτο ἀπὸ τὰ ὀψα, τὰ ὁποῖα ἔφεραν οἱ φίλοι διὰ τὸν μικρὸν. Κατὰ τὸν εἴλωσε πρὸς τὸ ἄθυρμα ἐκεῖνο, ἐσηκώθη, ἐπλησίασε, τὸ ἐπῆρεν εἰς τὰ χεῖρα του καὶ μετ' ὁ ἐν του ραβδίον ἐκτύπησεν ἐπὶ τῆς τεταμένης μεμβράνης του. Ἐξῆλθεν ἀπὸ τὸ κτύπημα ἐκεῖνο εἰς ἐλαφρὸς ἦχος. Ὡ! ὁ ἦχος ἐκείνος τοῦ μικροῦ αὐτοῦ παιδικοῦ τυμπάνου! ἐξύπνησε μέσα τὴν καρδίαν τοῦ ἀνδρός παλαιά, λησμονημένα. Ἐκρά ἴσως αἰσθήματα. Ὡ! τὸν μαγικὸν ἦχον!

Ὁ δημοσιογράφος ἐγκατέλειπε τὴν σοβαρότητα, ἡ ὁποῖα τὸν ἐβάρυνεν, ἐκρέμασεν ἀπὸ ἐν κομβίον τῆς ρεδιγκότης του τὸ μικρὸν ἄθυρμα καὶ μετ' ὁ παιδικὴν ἀφέλειαν ἤρχισε νὰ κρούῃ ἐπ' αὐτοῦ ἓνα παλαιὸν σκοπόν, ἐνῶ ἔκαμνε τὸν γῦρον τῆς αἰθούσης. Ὑπὸ τοὺς ἦχους ἐκείνους ὁ νοῦς του ἐταξίδευεν. Ἐταξίδευεν εἰς τὰ πρῶτα, τὰ παιδικὰ

— Διά να δυναμώση ή κυρία σας, πρέπει να κάμη γυμναστικήν, προ πάντων στα χέρια. — Όσο γι' αυτό, μένετε ήσυχος γυμνάζεται αρκετά.

Η μία.—Ο γάμος είναι κάτι σοβαρόν πράγμα δι' αυτό, πριν αποφασίσω, έζητήσα να σκεφθώ. Η άλλη.—Δέν βαρύνεσαι νυμφεύσου πρώτα και κατόπιν... σκέπτεσαι.

— Μπαμπάκα μου, έγω δέν είμαι διόλου άπαιτητική για τον άνδρα, που θά με εκλέξης: άς είναι μόνον νέος κομψός, ευγενής, ώρατος και πλούσιος...

ΜΠΟΝΑΜΑΔΕΣ

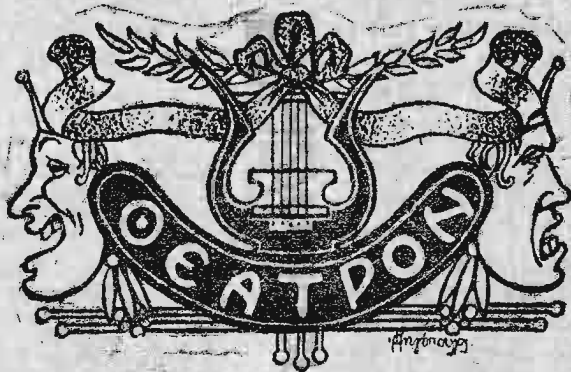
Άγιος Βασίλης έρχεται, θαρρώ πως είναι ώρα να κάμω στους Συνοδικούς κ' έγω καμπόσα δώρα.

Είς τον Παναγιώτατον, μαγδύαν εκ τριχάπτου κ' έδαφιατόν τριμενάν, τα δ' άλλα κμή μου άπτιον. Είς τον Ίζνικ τον Πρόεδρον, τον μάλα πεπνυμένον, δωρώ την Μυριόβιβλον, τόμον χρυσοδεμένον, Είς τον Ίζνύρ, τον αγαθόν ποιμένα ορθοδοξίας, δια να καταγίνεται δωρώ τας... Προφητείας. Στον Δέρκων τον Καλλίνικον δωρώ με την σειρά του μιά κάσα, να κλειδόνονται τ' αγαπητά φλουριά του. Είς τον Καδίκιού, εύλαβώς μιá κάσα παιó μεγάλη, όπως τα περισεύματα των έλεων του βάλη. Στον λεπτεπιλεπτον Νισάρ, που και αυτός προσμένει, ένα διπλό επίδομα λεγάκι να παχαίρη. Άγκαρας ο φιλόανθρωπος, αντί της τιμωρίας, έχει την έπαρχίαν του άγκυραν σωτηρίας. Και τέλος στον Γκελίπολον, τον άνδρα της προόδου, δωρώ ως δώρον εύδωρον την πόρτα της Συνόδου. Μ' αυτά, θά πής, τα χουνε αυτοί και μοναχοί τους. Τότε άς δωρήσουνε αυτοί σ' εμένα... την εσχή τους!...

Και στης Μεγάλης μας Σχολής τους διοηρούς δασκάλους, όπου τό Έθνος τους θαρρεί του Γένους μας πασάλους.

Είς τον πολυγραφώτατον, τον γέρο Ζαχαριάδη, «καλή ψυχή», που σκόρπισε του νοῦ μας τό σκοτάδι. Στον Αύθενιόπουλον ωδές, πάνω σε πλάγιους ήχους, να θυμηθῆ που έγραφε κι' αυτός ποιέ του στίχους. Κι' όταν, σαν άλλος Πλάτωνας, τους έρριξε μέσ' στην έστιά, βαβαί! παπαί! ταταταιάξ! εσβύστηκ' ή φωτιά.

Στον Μυστακίδη τον σοφόν, για πείτε μου τί πέφτει; Μιά μούμια! μά φοβούμαι μή την πάρη για καθρόφτη. Στον Ιχνογράφο τον τρανό, τον Νικολή τον Βούρο, δώρο πρωτοχρονιατικό ένα Χαβάνης ποῦρο. Αύτα είναι για τουτουνούς, μά θέλουτε κ' οι άλλοι αυτοί θά πάρουν μποναμά σαν γίνοντε δασκάλοι.

Γοητευτική εβδομάς εις τον Κινηματογράφον Άμφιθεάτρου με τον ΓΕΡΟΝΤΑ ΗΘΟΠΟΙΟΝ.

Έργον υπερόχου δραματικότητας, εις τό όποιον λαμβάνουσι μέρος οι διαπρεπέστεροι ήθοποιοί Ρομπίν, Άλεξάνδρ και Σινιορέ. Είς τό τέλος του πλουσίου προγράμματος ή ξεκαρδιστικωτάτη κωμωδία Ο ΡΙΓΚΑΔΕΝ ΑΡΘΗΡΙΤΙΚΟΣ.

Όσοι θέλουν να έγκαινιάσουν πρωτοχρονιαν με γέλια, πρέπει να την ιδούν.

Μά έρχεται κ' ή Μουσική Σχολή με την άράδα, που των ψαλιτών με τον καιρό θά βγάλη την ιμάδα.

Στον Γαμα Παπαδόπουλο, τον Πίνδαρο Ιεραρχίας από του Στάιν Ικανήν ποσότητα ταινίας, ως άρχων και Πρωτόδικος και ρήτωρ τε ευρημάτων για να κρημνή τον Σιαυρόν των Ίεροσολύμων. Στον Μπέλλα δε τον μουσουργόν, τον τόσο ευγενή, μιá κλίμακα διαπασών άκόμη κ' άναβῆ. Στον Ναυπλιώτη, άρχοντα Μεγάλο Πρωτοβάλλη, όπου ο' αυτόνα έχουνε οι ψάλται όλοι τό μάτι, Γραμματικήν και Φόρμιγγα, διότι του άξίζει να μάθη λίγο να μιλή, λίγο να ταιριάζη. Στο Φώτιο Παπαδόπουλο, την «Τροψιόρη» Μάλτου, μαθήματα Δαμασκηνοῦ και θεία Πρωτοβάλλον. Στον Στάθη τον Βιγγόπουλο, δομίστιχο καμαροφρούδι, δωρίζω μ' ευχαρίστησι τό πλαγινό του τό σιασίδι.

Προνούμαι και στο Μπέγιουλου, ήρτε κι' αυτού ή ώρα να δώσουμε σε μερικους κ' δεκι καμπόσα δώρα.

Στον Ζαμαρία τον κλεινό, των τσορμπατζιδων τον μιá Ιστορία Ίσρα δια να αντιγράφη. [σαράφη, Στον Σταματιάδη τον κλεινό, τα της Συνόδου φάσματα, μαζί να άρμονίσουνε της Έκκλησίας τα ήματα. Είς τον βαθύν φιλόλογον, τον και Προκοπία, δωρώ τον Πτωχοπρόδρομον και δράματα ώρατα.

Θαρω αυτά τα κάλλανδα για φέτος εν' πολλά του χρόνον άλλα σ' αυτιουούς και σ' άλλους παιó καλά.

ΠΕΙΡΑΣΜΟΣ

Γίνεται άνάρπαστον τό ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΝ

ΑΩ Όλα

1916

Υπέροχον δια την ύλην του.

Περιέχει άρθρα, διηγήματα, πραγματείας, ποιήματα, δράματα, κωμωδίας, εήθυμογραφήματα, έργα των δοκιμωτέρων καλάμων της πόλεώς μας και του έξωτε- ρικού.

Έκλεκτικώτατον εις τας ει- κόνας του.

Δημοσιεύει αφθόνους εικόνας, έργα άριστοτεχνικά των καλλιτέρων καλλι- τεχνών.

Πλούσιον εις γελοιογραφίας και τύπους.

Διά των σελίδων του παρελαύνει λε- γεών όλη γελοιογραφιών, μεταξύ των όποιων και όλοι οι ιδανικοί σύζυγοι, τους όποιους άνειρεύθησαν αι άναγνώ- στριαί μας.

Καλλιτεχνικώτατον εις εκτύ- πωσιν.

Με πλούτον κοσμημάτων, φιλοκαλέ- στατον, πολύχρωμον, κομψοτυπωμένον επί στιλπνού και στερεού χάρτου.

Τό Ημερολόγιον ΑΩ Όλα 1916 σάς ύπόσχεται ήμέρας απο- λαύσεως, γελώτων, χαράς, άνακου- φίσεως.

Είναι άληθές έντρύφημα, άπαραί- τητον δώρον της Πρωτοχρονιας.

Τιμάται 5 γρόσια.